

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaba

58-316

Politikada bahar!.

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL d - 109

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Sosyete Dedikoduları

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

GAZETE Sahipleri Sendikası, az zamanda çok önem kazanan bir yazı çeşidinin kaldırılmasını istemiş: Sosyete dedikodularının...

İddiaya göre, bu dedikodular aile içinde huzursuzluk yaratıyormuş!

Bize sorarsanız, bu huzursuzluk, sosyete değil, sosyete dışı büyük halk yığınları arasında yaratılmaktadır: Hem de o şımarık, o fettan sosyete tarafından!

Ben iktidar olsam, bütün gazete sahiplerini toplar ve rica ederdim:

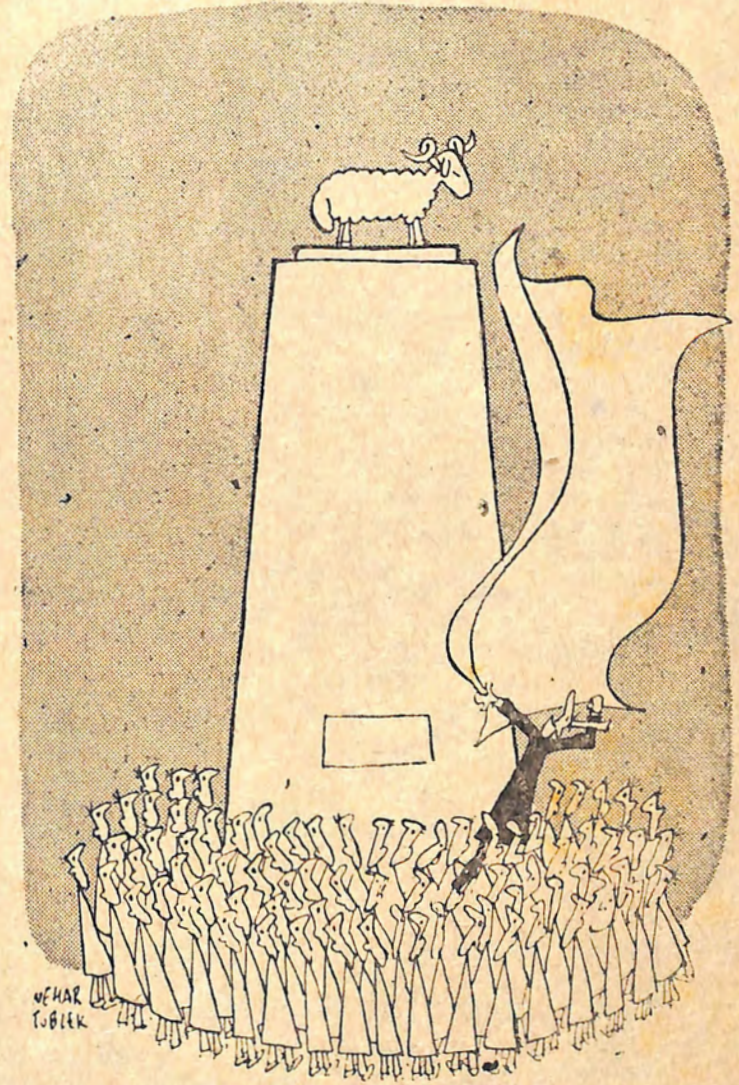
— Aman, sosyete dedikodularına sayfalarınızda her gün, bol bol yer veriniz... En gözü

açık, en kulağı delik yazarlarınızı bu işte vazifelendiriniz... Hattâ, Ankara'da, İzmir'de, Adana'da iç muhabirleriniz, Paris'te, Londra'da, Roma'da, İsviçre'de dış muhabirleriniz bulunsun!

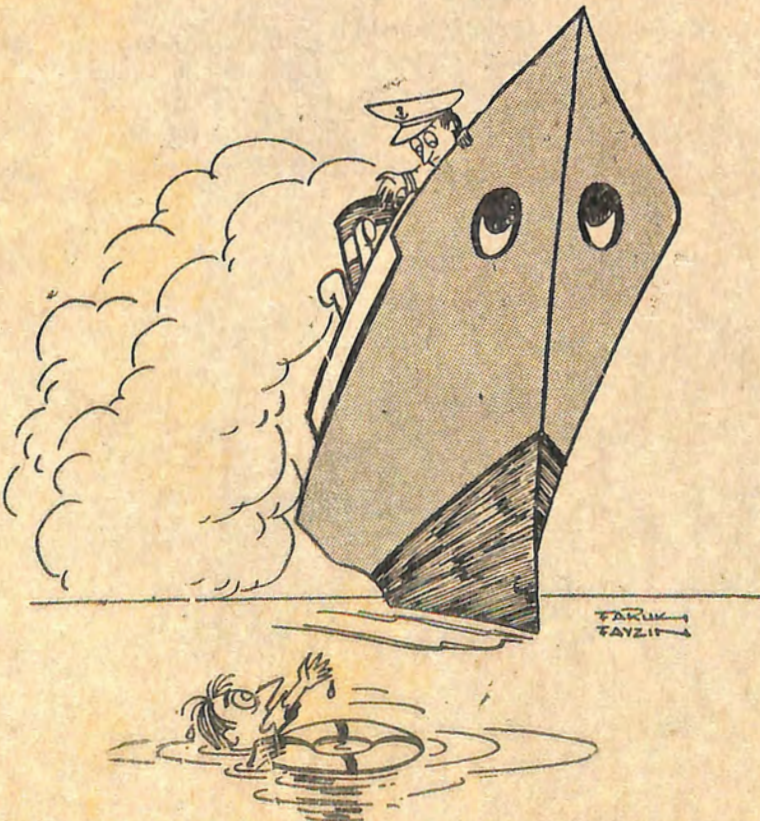
Neden mi?... Bunlar, yalnız sosyal yapımızın nasıl çürüdüğünü, kıymet hükümlerinin nasıl değiştiğini gösteren canlı vesikalar değil, Maliye Vekâletine verilmiş, suçlularının adı, sanı, adresi belli kaçakçılık raporlarıdır!

Bakıyorsunuz, bay falan, bayan feşmekândan ayrılmış:

— Hımm, diyorsunuz, demek herif zengin oldu, fakaralık karısını boşuyor artık!

YAZISIZ!..

— Kusur bakma, istiâp haddinden fazla yoleu alamam!..

Bakıyorsunuz, bayan feşmekân bay falandan boşanmış. Yine bir:

— Hımm, çekiyorsunuz, demek kapısına Cadillac'ı yanaştıracak, sırtına vizonu giydirecek bir hacığa yakaladı!

Hepsi bu kadar mı?... Üç yüz liralık dövizle sınır dışına çıkıp otuz bin liralık gardropla yurt içine girenlerin romanları da bu sütunlardadır: Kimin sırtında Dior'un trapez modası var? Kimin kızı Carven'in pembe tülleri içinde ba'oya geldi? Kimin gelini on dört metre eteğini kuyruklu yıldız gibi salonlarda sürükledi?... Ve siz, İstanbul çamurunda dolmuş beklerken kimler İsviçre'nin yeşil çamlı beyaz dağlarında kayak safası yaptılar? Kimler Skala'da opera dinlediler?

Kimler, kimler, kimler... Hep bu fahrî maliye müfettişlerinin, hep bu gönüllü gümrük memuru yazarların raporlarından öğrenirdiniz!

Gazetelerimizin, memlekete hizmet eden bir tek ciddi sütunu vardı, onu da çok gördüler. Yazık!

#

Teşekkür

Akbaba'da çıkan «Suçlu kim?» başlıklı yazımla «Göz ucu ile Avrupa» isimli kitabım, sevgili okurlarımdan beni pek minnettar eden bir yakınlık gördü. Aldığım mektupların hepsini ayrı ayrı cevaplandırmam imkânsızdır. Bütün o cömert iltifatlara, bilhassa Eskişehir'den sayın Şerefeddin Kanad'a, Gölçük'ten Erdoğan İşcener'e, Adana'dan Edip Akram'a bu satırlarla teşekkürler ederim.

Y. Z. O.

KASAP Zultü, koyunun böğ-ründen aldığı parçanın kuş-başı olacak yerini kestikten sonra, ince bıçağını kaburgaların arasına sokarak pizzolaları ayır-mıya başladı.

Beşâret Hanım, elindeki zem'ili tezgâhın yanına bıraktı. Dükka-nın sebze satılan köşesinde, limon-ları birer birer elden geçirerek sulusunu seçen Yaşmaksız Fit-nat'a sokuldu:

— Kardeşim, duydu mu? dedi.

— Hayırdır inşallah hemşireci-gim... Alt kattaki kiracı mı çık-tı yoksa?..

— Yooo, yooo, onu demiyorum. İran Şahının, ailesinden boşandı-ğını duymadın mı?..

— Ah sorma kardeşim... Kaç günür çenemi bıçaklar açmıyor. Hele Müşerref'çigimi bir görsen... Tazenin iki gözü iki çeşme...

— Ya bizimkiler?.. Şâhinaz, teknil karalar bağladı. Hani, Ha-fız Beylerin damadı. Yaşar Hoca var ya?..

— Yağız hocayı mı diyorsun?

— Hah, işte onu diyorum. Şâ-hinaz ayağına üşenmemiş de, git-miş ena sormuş kör olayım.

— Allasen?.. E, hoca ne demiş?

— Önceden haberim olaydı, ça-resini bulurdum demiş.

— Zaar ilmini biliyor bu işin?

— Bilmez olur mu kardeşim?.. Şeyin ailesine de çocuk muskası yazmadı mıydı hani?..

— Kimin ailesine?..

— Şeyin ayol... Aktar Ziya'nın.

— Nişadrlı Melâhati mi söylü-yorsun?..

— Onu söylüyorum ya... Melâ-hat tam üç sene, dolaşmadık he-kim, hoca bırakmıyordu. Ama Ya-şar Hocaya iki sefer devam etti. Vallahi senesine kalmadı, Hüsa-meddin'i, çamaşır leğeninin içine gümbür gümbür doğururdu.

— Ay, sahi mi söylüyorsun kardeşim?.. Desene ki o piç ku-rusu Hüsameddin muska çocuğu?

— Hem de ne muska çocuğu... Onun muskası, karabiberli şeytan sıdğı ile yazılmış...

— Bak vallâhi o hocanın nefesi

**TALİHSİZ
KRALİÇE**

Süreyya
ADNAN VELİ

için çok tevatür işittim ama, ne-sil muskası yazdığını hiç duyma-mıştım.

— Aşkolsun kardeş... Zeyrek'ten tut da, Horhor'a kadar, ona muska yazdırmadık kimse kalma-dı. Sonra bir de Hurşit Efendiye çok methederler. Koska'daki Hur-şit Efendiye bilir misin?..

— Mühürücü Hurşid'i demiyor musun? Ondan pek istifade ol-muyormuş kardeşim. Tabur kâti-binin baldızı Boşnak Rahmiye'ye sıracı muskası yazmıştı da, kız-cağız hiç bir istifadesini görme-dikten maada, boyuncağızı da, gırayyar peyniri gibi delik deşik olduydu.

— Bakarsın, sıracı muskasına nefesi iyi gelmez de, başka bir işe çok istifadesi dokunur. Hem bu Hurşit Efendi işi sırf muska-ya bırakmıyor da, muska ile be-raber bir de macun veriyor.

— Neye iyiymiş o macun?..

— Kordonlara rahatlık veri-yormuş kardeşim...

— Ne macunuymuş bu böyle?..

— Onu bana Karyoka Emel'in anası Lâvta Zehra uzun uzadıya anlatmıştı da oradan zihnimde kaldı. Onda asıl yazılısı varmış. Valla, yalan söylemiyeyim, nasıl-dı?.. Haaaa, dur. Siftah bir par-ça hatmi kökü alıyorsun. Hatmi kökünü, rastık taşının üstünde i-yicene döğdükten sonra içine bir tutam zerdeçal katıyorsun. Kat-tıktan sonra, bunun hepsini bir-den lâbada yaprağına sarıyorsun. Sardıktan sonra bunu tutup, bir gün bir gece lodos rüzgârında havalandırıyorsun. Ondan sonra-

cığıma, ertesi gün lâbada yapra-ğını açıp, bu sefer, horoz kanın-da yatmış tülbende bunu iyicene sarıyorsun. Sardıktan sonra, ay-rıyeten bir havanda üç diş sarmı-sak döğüyorsun. Sarmısağı iğde kepeğiyle karıştırıyorsun. İğde kepeğinin içine iki damla da neft yağı koyuyorsun. Hepsini birden sıcak sağın üstüne oturtup beş dakika kadar kurutuyorsun. Ku-ruttuktan sonra, yunus balığının köpek dişini havanda döğüp bu-na karıştırıyorsun. Bir yülksük dolusu lohusa idrarını, bir kahve

kaşığı lâden tozunu, iki tutam da dardağan darısını bunun içine katıyorsun. Sonracığıma, öte yan-da tülbende sardıklarını da bun-larla karıştırıyorsun. Üstüne diş kedi çıkmamış incir ağacının da-lına, bunların hepsini birden asi-yorsun. Astıktan sonra ay meh-tabında bunun bir de duası var: «Elem yestehleke innâ ya'lemu. Topatan kavunu gibi isterim oğ-lumu.» İşte bu duayı üç sefer oku-yup da, üç tane de çöretünü, yap-rağına serge tersi değmemiş hün-nap ağacının üzerine doğru ser-peceksin. Ondan sonra sabaha kadar mışıl mışıl uyu kardeşim. Sabah oldu muydu, ağacın dalı-na astığın çıkını indir. Bir sefer pekmeze batır çıkar. Ondan son-ra hepsini birden bir güvecin i-çinde iki taşım kaynat. Aynı kı-zılcık murabbayı gibi olur. Bunu, zeytin çekirdeği, büyüklüğünde otuz parçaya böleceksin. Her bir tanesini sabahları uyanınca, ya-rım bardak sırmakeş suyu ile i-çeceksin. Otuzunu da tamamlayınca, ondan sonrası Hurşit Efendiye kalıyor. Hurşit Efendiye gidip ilâcı tamamı tamamına yut-tuğunu söylersin. Hurşit Efendi duasını yapar. Ondan sonra da senin kuyruk sokumuna avucuy-la biraz kantoron yağı sürerek-ten, oraya üç sefer üst üste şişe çeker. İşte ondan sonra da gün say kardeşim. Hurşit Efendi bu-nu Karyoka Emel'e yapmış da, anası olacak karı, şifasını mev-lûtlarda bile anlata anlata biti-remiyor.

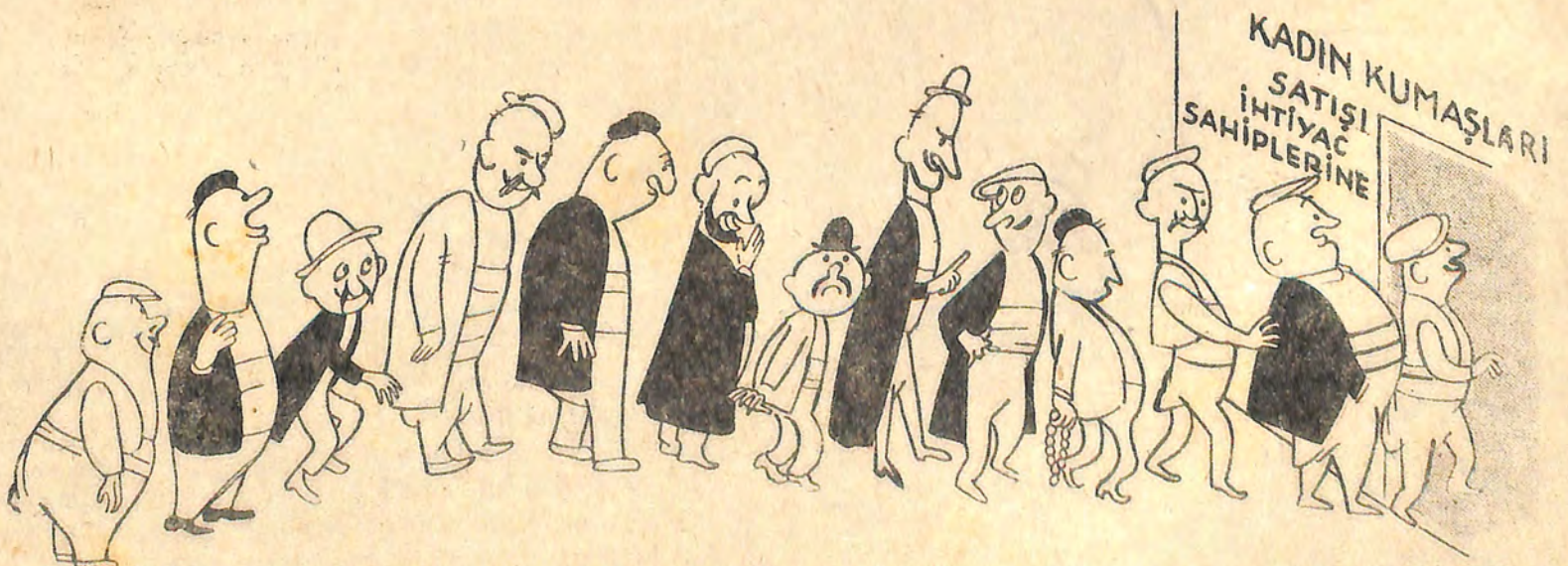
— Emel çocuğunu böyle mi doğurmuş?..

— Hem de ne doğurma.. Ço-cuktan maada, vallahi kızın böh-reğindeki taşlar bile, o hızla çatır çatır dökülmüş.

— Ah ne de güzel anlattın kar-deşim... Ama bunlar benim zihnimde kalmaz ki...

— Lâvta Zehra'da yazılısı var-mış dedim ya hemşire..

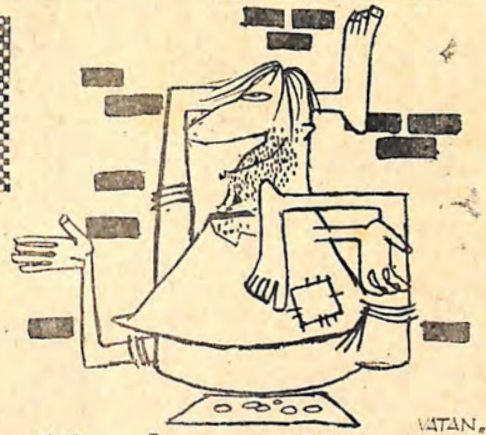
— Ondan nasıl almalı bunu?.. Ben bizim kızı yollasam, acep Süreyya Hanım için diyerekten

KIRK anbar

Y. Mem. Çetin - TONY

Modern dilenci

istese, verir mi dersin?..

— Helbet verir. Zaten bu Süreyya tazesinin derdi, onlara da dert oldu. Seve seve verir.

— Ah ne iyi ettin de anlattın şunu kardeşimim.. Hemen eve gider gitmez kızı yolluyayım. Bunun legetesinin bir tanesini o tazeceğe yollarız. Bir tanesini de...

— Eeeeee?!

— Hani belki, bana da günün birinde lâzım*olur diyerekten düğünçeme geldi de...

— Aaaa helbette kardeşim. Daha bizim yaşımız ne, başımız

ne?.. Hazır elin değmişken, bir de sen denersin...

— Hay Allah senden razı olsun hemşire. Cenâb-ı Rabbim ne muradın varsa versin kardeşçğim.

Pirzolarları hazırlayan kasap Zülfü, konuşulanları, hiç çaktırmadan dinliyordu. Bir ara Beşaret Hanıma döndü:

— Pirzolarları kekik koyayım mı valide?... dedi.

Kadın, kirpiksiz gözlerini süze süze, Zülfü'ye doğru fındırdı:

— Koy evlâdım, koy...

Adnan VELİ

Heyecan!

Heyecan Başaran'ın kocası Nurreddin Doğanbey, son zamanlarda kendinde bir kesiklik hissederek «Acaba kalbimde bir şeyler mi var?» deyip doktora gitmişti. Doktor onu mutayeneden geçirdi:

— Şimdilik bir şeyiniz yok... Ama kendinizi yormayın, bilhassa heyecandan korunun... tavsiyesinde bulundu. Doğanbey şaşırılmıştı:

— Nasıl olur doktor? dedi. İmkân yok boşanmamı... Karımı seviyorum.

Neyi idare etti?

Çok yaşlı ve beceriksiz bir orkestra şefi idi. Bir ara nasılsa üç konser idare etmişti.

Konserleri takip edemiyen bir meraklı, orkestradan bir arkadaşına rastladı ve sordu:

— Yahu, (.....) ile çalışmışsınız ha... Dün gecelik konserde neyi idare etti?

Müziyen başını salladı:

— Vallahi, o ne idare etti bilmiyorum ama, biz Çaykovski'nin beşinci senfonisini çaldık!

ERKEK KUMAŞLARI
SATIŞI
İHTİYAC
SAHİPLERİNE

Erkek kumaşları kuyruğu!..

UÇURUMA Çıdıyoruz

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

KAHVEDE «Şırrak!..» diye bir tokat sesi duyuldu. Tavla, oyun kâğıdı, konuşma, her şey durdu. Başlar tokat sesi gelen masaya çevrildi. Tokadı yiyen İriyari biriydi. Tokadı atan da tersine ince, sıksa, ufak tefek biri. İriyari adamın sol yanağında, sıksanın beş parmağının da izi yer etmişti. Polis bile, bu parmak izinden tokadı kimin attığını bulurdu.

Kahvedekiler, İri adamın, kendisini tokatlayan küçücük adamı altına alıp yol geçesi gibi ezeceğini sandılar. Öyle olmadı.

— Dâvacıyım! diye bağırdı.

Kimseden ses çıkmadı... Tokadı yiyen:

— Hepiniz gördünüz, dedi.

Sonra, boyu omuzuna bile gelmeyen sıksaya döndü:

— Yürü karakola!

Tokadı atan, cevap yerine, sinek kovalar gibi eliyle bir hareket yaptı:

— Pssuum!.. diye de ağzından bir ses çıktı:

İri adam hızla kahveden çıktı.

Kahvedekiler kendi oyunlarına, konuşmalarına daldılar.

İri adam biraz sonra, yanında bir polisle geldi. Polise sıksayı gösterdi:

— İşte bu!

Sonra oturanlar için:

— Bunlar da gördüler, dedi.

Polis, tokadı atan sıksa ile, onların oturduğu yere yakın oturan dört kişiyi aldı, karakola götürdü.

Karakolda, İri adam hâlâ kızarıklık yerli duran sol yanağını tutarak:

— Bu adamdan dâvacıyım komiser bey, beni tokatladı. Bunlar da gördüler, dedi.

Komiser, dâvalı ile dâvacının, sonra tanıkların kimliklerini daktiloda yazdırdı.

Dâvacı, kendisine tokadı atanı hiç tanımadığını söylüyordu. Tanıklar da:

— Biz bir şey görmedik... dediler.

Dâvacı İri adam:

— Tokadın sesini de duymadınız mı? dedi.

Hayır, tanıklar ne bir şey görmüşler, ne bir şey duymuşlardı.

Kısacık boylu sıksa adam:

— Evet, dedi, ben inkâr etmiyorum. Bu adamı tokatladım.

Komiser:

— Neden? diye sordu, aranızda bir şey mi var? Size hakaret mi etti?

— Aramızda bir şey yok. Kendisini tanımam bile.

— Peki, nasıl oldu?

Kısacık boylu sıksa adam anlatmaya başladı:

— Dün akşam işten eve geldim. Elektriği kesmişler. Parası-

— Hay Allah, yine sular kesilmiş!..

nı verememiştik. Bütün geceyi karanlıkta geçirdik. Gece uyuyamadım da. Üzerinize âfiyet anem iki senedir hasta. Mide ağrısı öldürüyor zavallıyı. Doktor bir ilaç veriyor. İlaç alınca ağrılar duruyor. Ama ilaç nerede? Aradım aradım, yok... ilaç bulunmuyor, gelmiyormuş.

Sabahleyin yataktan kalktım, sol yanıma hiç tutmuyor. Yattığı-

mız odanın pencere camı üç ay önce kırıldı. Cam bulamıyoruz. O da gelmiyormuş. Pencereye yatak çarşafı gerdik. Ama soğuğu tutmuyor. Sabaha kadar rüzgâr, soğuk içeride. Sol yanıma tutulmuş. Yataktan kalktım, affedersiniz, helâya gittim. Sular kesilmiş. Dışarıda şakır şakır yağmur, muslukta su yok.

Odaya girdim. Tır tır titriyoruz. Bize kömür ordinosu vermiyorlar. Biraz odun almıştık. Bitti. Şimdi de odun bulamıyoruz, yok.

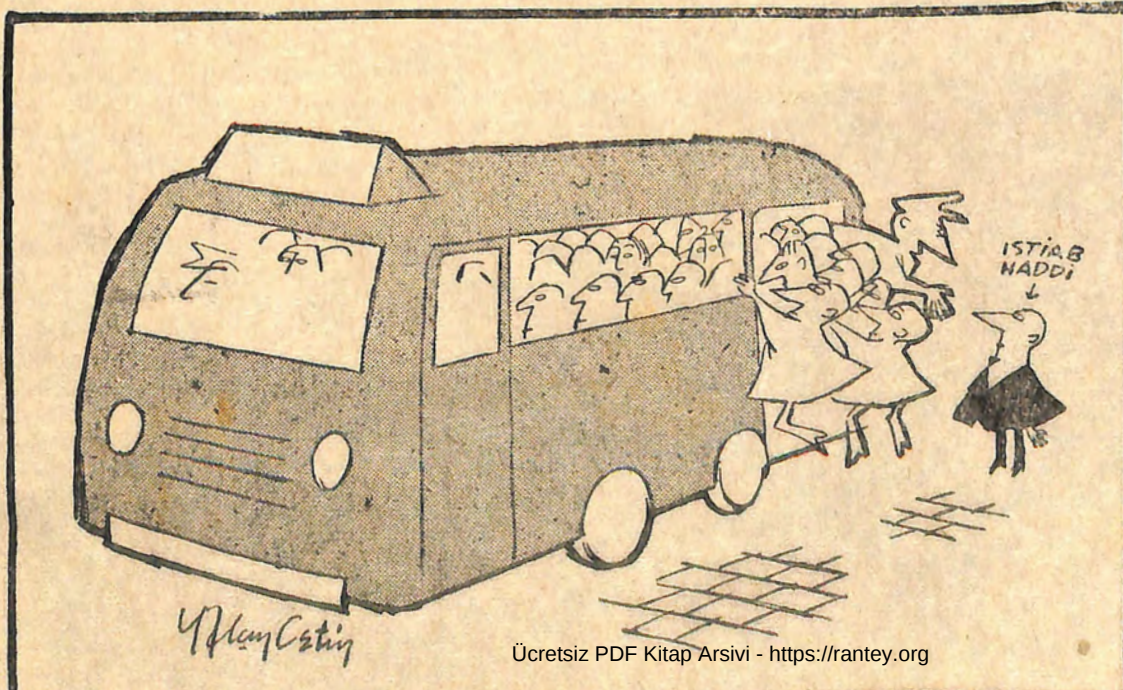
Gazeteci gazete bırakmış. Her sabah işe gitmeden gazete okurum. Gazeteye baktım:

«Güzellik Müsabakası», «Galatasaray 119 şampiyonu oldu», «Gümrükteki 300 ton kahve ne olacak?», «Âhidin Daver şilebinin teknesi dura dura çürüdü».

Canımı evden dışarı atmak için tam çıkarken icra memuru ile avukat kapıya dayandı. Kira yı veremedik, ev sahibi de bizi icraya vermişti. Evde haczedilecek bir eşya bulamadılar. Hiç bir zaman icra memurunun, haciz memurunun evime gelmelerini istemem. Haczedecek bir şey bulamazlar, insan mahcup olur. Avukat:

— Bu kanapeyi alalım! diye saldırdı. Kanape diye elini atmasıyla, şeker sandıklarının üstündeki eski püskü pantolonlar, par-

Otobüslerde ıstiap haddine riayet edilmiyor.. (Gazeteler)

Akbaba Ansiklopedisi

SAĞIR:

Mükemmel insan tipi. Mısır'daki sultanı meşhurdur. Daha mükemmeli hem sağır, hem dilsiz olur!

Sahici fıkra:

Patavatsızlığı ile meşhur Muhtar Bey, Lozan dönüşü İsmet Paşaya sorar:

— Paşam, vallahi şaşıyorum size: Bu kulakla o müzakereleri nasıl yaptınız?..

İsmet Paşa şu cevabı verir:

— Oradaki insanlar o kadar terbiyeliydiler ki, bana sağır olduğumu hissettirmediler!..

SARMISAK:

Soğanın yakın akrabasıdır. Tazesini de olur, kurusu da... Yerken lezzetine doyum olmaz. Ama, kokusu, hele yememiş olanlar için müthiştir. Bir ata sözüne bakılırsa «sarmısak» gelin etmişler, kırk gün kokusu çıkmamış!»

Ama zamane gelinleri bir koca ile kırk gün durmuyorlar ki, tecrübe edelim!

Fıkra:

Herif, mahalle kahvesinde övünüyormuş:

— Yaradana sığınıp da yumruğu indirince, beş dişini birden kırdım!

O aralık içeri giren mahallenin kabadayı:

— Ulan kimin?..

Diye gürleyince, adamcağız boynunu büküp fısıldamış:

— Sarmısakın!

SANDVIÇ:

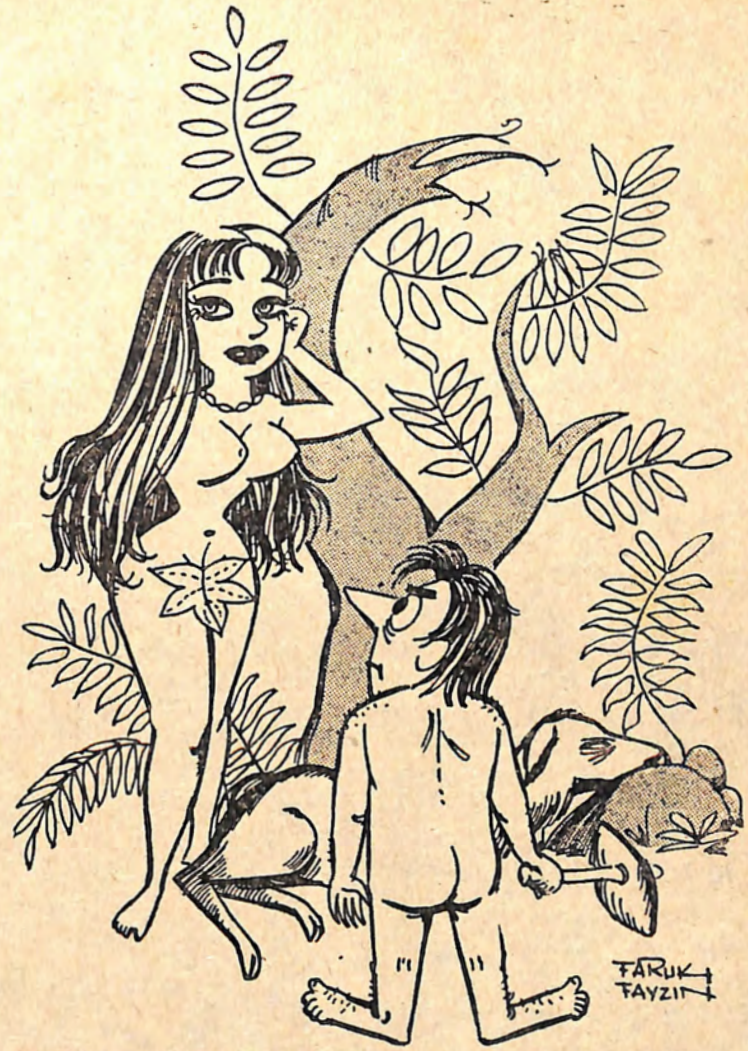
Peynir ekmeğin alafranga adı. Eskiden, öğle tatilinde, mektebin piyazcı Arnavuduna bakır meteliği uzatır:

— Beş, beş!

Dedik mi, ild dilim has etmek arasında bir dilim yağlı Balkan kaşarını alır, âfiyetle yerdik. Şimdi, galiba yine «beş, beş» ama, küçük bir fark var: Para, lira oldu!

Henüz kafiyeyle unutmıyan yeni şairlerimizin biri, tanıdığı bir gencin portresini şu dört mısırda çiziyor:

Bak şu zamane piçi,
Meslek yapmıştır hiçi,
Buldu mu sandviçi
Bayram yapıyor içi!

Adem — Bak, sana bir süt kuzusu getirdim...

Havva — Hüh!.. Onu İstanbul'da bulup getirmek marifet!..

— Ne oldu beyefendi? Affedersiniz, karışmak gibi olmasın, neye kızdınız? dedim.

O yine kızgınlıkla:

— Daha ne olsun yahu, dedi, memlekette hakem yok be... Hakem yok namussuzum.

Ondan sonra bana ne oldu, pek bilemiyorum. Vallahi ben de anlamadım komiser bey. Ben hayatımda kimseye fiske vurmuş insan değilim. Sanki vücudumda bir düğmeye basılmış, elektrik kuvvetiyle kalkmış gibi, bu sağ elim birden havaya kalktı. Şu herifin suratına bir tokat çektim. Ben inkâr etmiyorum. Tokadı yapıştırdım. Ama isteyerek değil. Vallahi kasdım yok. İrade-min dışında bir şey bu. Sonra aklım başıma geldi. Bu adam şimdi beni parçalar, diye de korktum. Ama oldu bir kere. Cenab-ı Allah, bu sağ koluma, Zaloğlu Rüstem kuvveti verip, şu herifin

suratı budur, diye bir şamar çektim.

Komiser, tokadı yiyen iri adama baktı. Dişlerini gıcırdatarak sıktı. Ayağa kalkar gibi yaptı. Sağ elinin ayasını kaşımağa başladı.

İriyarı adama:

— Hadi, barışın! dedi.

Tokadı yiyen:

— Barışmam! dedi.

Komiser, daktilodaki polise:

— Yaz! dedi, «Dâvalı, memleket uçuruma gidiyor, demiş olup...».

Bir daha iri adama döndü:

— Barışın hadi!

İri adam, elini sol yanığında gezdirerek:

— Peki efendim... dedi.

Aziz Neslin

NOT: Bu hikâye, uydurulmuş değildir. Tıpkı tıpkısına anlatıldığı gibi bir vatandaşın başından geçmiştir. Ama o vatandaş ben değilim.

— Radyo... dedi.
Şu radyo belâsını basımdan alsalar da kurtulsam. Senenin on ayı tamirdedir. Kazan kazan, radyo tamirine ver. Zaten biz bu hale getiren radyo..

Kapıdan çıkarken karım:

— Kız mektebe gitmiyor, dedi.

— Neden?

— Jimnastik hocası şortla beyaz lâstik pabuç istiyormuş. Olmazsa derso almam, demiş.

— Peki, peki...

— Zeytinvağı da yok...

Kendimi sokağa attım. Nasıl olsa işe geç kalmıştım. Bugün de gitmem, dedim. Şakır şakır yağmur. Bizim oradan tramvayı kaldırdılar. Otobüs geliyor yarım saatte bir. Binmenin imkânı yok. Tıklım tıklım dolu. Dolmuşlar dersin tıka basa dolmuş. Vızır vızır geçiyor, hiç biri durmuyor. Ayakkabı su alır. Yağmur kova-

dan boşanır gibi. Sırlı sıklam oldum. Tir tir titriyorum. Bir delikanlı yanıma geldi:

— Affedersiniz amca, dedi.

Ben saati soracak sandım.

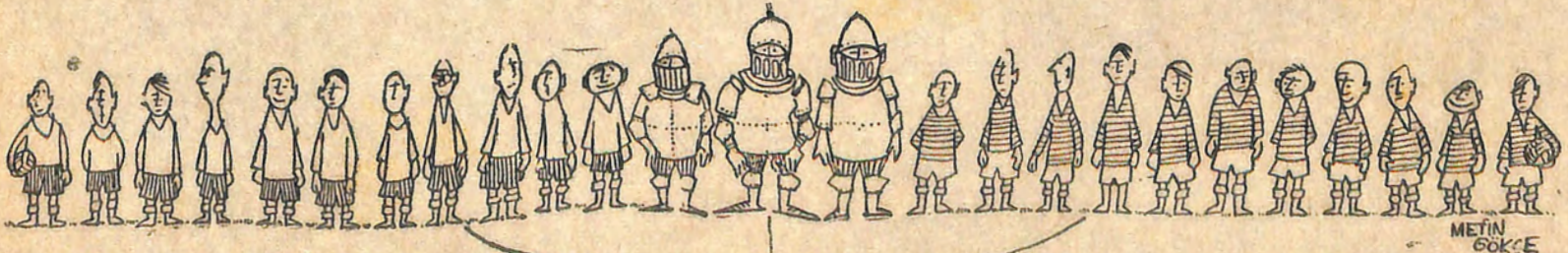
— Dünkü maçı haberiniz var mı? dedi.

Tövbe Yarabbi!.. Yürüldüm. Orada bir kahve var. Kahveye girdim. Üstümden başımdan sular sızıyor. Kahveciye bir çay söyledim. Yanımda da işte bu tokat attığım adam oturmuş, gazete okuyor. Ben, kendi kendime:

— Yahu, bu benim halim ne olacak. Sonumuz nereye varacak? diye düşünüyorum. Ben böyle düşünüp dururken bu adam hırsla elindeki gazeteyi fırlatıp attı.

— Yahu, memleket uçuruma gidiyor! diye bağırdı.

Onu da benim gibi dertli sandım. Konuşur, birbirimizle derdimizi dökeriz diye:

YAZISIZ!

VAKİT gece yarısını bir hayli geçmişti... Fakat masa başında hararetili bir poker partisine dalan oyuncular bunun pek farkında değillerdi. Heyecan ve şinirden kararmış, adaleleri gergin yüzleri ile yer değiştiren fışları, kâğıtları ve birbirlerinin hareketlerini, takip ediyorlar, siğara dumanından mavimtrak bir sisle kaplı olan odada sadece:

— Relans.

— Pas.

— Rest... gibi bir takım lâflar işitiliyordu. Bununla beraber oyun artık sona ermek üzere idi, zira oyunculardan biri bütün parasını kaybetmiş ve ceplerinin içini dışına çevirdikten sonra devam edemeyeceğini bildirmişti.

Aylık kazancı ancak 250 lira civarında bir memur olan Nüzhet, diğer oyunculara nazaran bu işte çok toy sayılırdı. O gün maaşını ve ikramiyesini almış, sonra da şeytana uyup bu kurt heriflerle pokere oturmuştu.

Masanın başına geçtiği zaman üzerinde altı yüz lira kadar bir para vardı... Şimdi ise, eve dö-

necek bir tramvay parası dahi kalmamıştı.

Birden, fena halde âsabı bozuldu. Ay sonuna kadar otuz gün ne yiyip ne içeceklerdi? Evde kendisini bekleyen karısı, annesi ve çocuğu gözünün önüne geldi. Başını elleri arasına aldı, kravatını gevşetti ve bir girdap gibi kendisini içine çeken gittikçe büyüyen bir kedere daldı.

Üç kurt herif birbirlerine bakıp göz kırptılar... O gece en çok para kazanan esmer iri yarı ve sağ yanağında bir bıçak yarası izi taşıyan:

— Üzülme be arkadaş! dedi. Bugün sen, yarın ben! Bu iş belli olmaz.. Gel biraz borç para vereyim de oyuna devam et. Belki zararını çıkarırsın...

Nüzhet, bu işin o kadar hastası değildi. Başını salladı:

— Hayır azizim, onu da kaybedeceğime eminim. Bu şans doğrulmaz artık. Ben şimdi otuz gün ne yiyip ne içeceğimizi düşünüyorum. Bir de borca girer onu da kaybedersem beynime bir kurşun sıkılamam lazım... Ah! Ne hata ettim ben!..

Lâfının burasında âsabı iyice bozulan genç adam elindeki sigarayla hırsla tablaya bastırıp, gevşettiği kravatını düzeltti ve ayağa kalktı.

Biraz önce konuşan herif de ayağa kalkıp cebinden bir on liralık çıkararak:

— Al bunu arkadaşım, dedi. Yarını geçirir sonra da bir çaresine bakarsın.

Nüzhet'in çekingen halini görüncü gülerek ilâve etti:

— Boşver yahu, ne çekiniyorsun. Âdettir bu...

Zaten yapacak başka şeyi de yoktu. On lirayı cebine yerleştiren genç adam, içi hafif bir minnettarlıkla dolu, fakat teşekkür edemeden kendini dışarı attı.

Hava serin ve rutubetli idi. Bu onun aklını başına toplamasına yardım etti; bir sigara yakıp yürümeğe başladı. Bir yandan ken-

Orman suçlarının affı için Meclise taktif yapıldı... (Gazeteler)

— Eeeeh, bir afk kaldı gayri!..

di kendine lânetler savuruyor ve bir daha eline iskambi! almayacağına yeminler ediyor, bir yandan da yarını düşünüyordu. Her halde bir miktar borç para bulmalı idi. Sonra vaziyeti karısına çaktırmamak için münasip bir de yalan lâzımdı. Parayı düşürdüm dese... Yok! Çaldırınmış olması daha akla yakındı. Bir an hangisinin daha enayice bir iş olduğunu düşünmek istedi ve gayri ihtiyari kendi kendine güldü. Karısının söyleyeceği lâfları aklından tekrarlayıp bunlara kendini iyice hazırlamağa çalıştı. Hâdiseyi duyunca:

— Cenâbet herif! diyecekti. Zaten senin bu salaklıkların yüzünden belimiz doğrulmadı. Bak, halbuki herkesin kocaları...

İşte en çok bu «herkesin kocaları» lâfına bitiyordu. Ama bu sefer karısı haklı idi...

Tam iyice düşüncelerine dalmış yavaş yavaş ilerlerken kulağına bir ağlama sesi geldi. Durakladı. Kaldırımın kenarında üstü başı pejmürde, saç başı karmakarışık, orta yaşlı bir kadın oturmuş ağlıyordu. Kendini unutarak kadının yanına yaklaştı, elini omuzuna koydu ve sordu:

— Neniz var? Size yardım edebilir miyim?

Kadın kan çanağına dönmüş gözlerini onun yüzüne kaldırdı ve:

— Kimsiniz? dedi. Bırakın be-

ni, ölmek istiyorum. Kimseye itimadım yok artık.

— Fakat size hakikaten yardım etmek istemiştin. Bana güvenebilirsiniz.

— Üç gündür açım. Hangi kapağı, kime elimi uzattımsa hakaret gördüm. Bırakın beni de yolunuza gidin.

Nüzhet kadına çok acımişti. Bir an cebindeki on lirayı hatırladı ve derhal tereddütsüz parayı çıkarıp kadına uzattı:

— Bunu alın, dedi. Size çok daha fazla yardım etmek isterdim, lâkin ben de bu gece çok fena şeylere mâruz kaldım...

Kadının yüz ifadesi derhal değişti ve Nüzhet'in ellerine sarılarak:

— Teşekkür ederim, dedi. Beni yeniden hayata kavuşturdunuz. İnsanlara kaybettiğim itimadımı geri verdiniz..

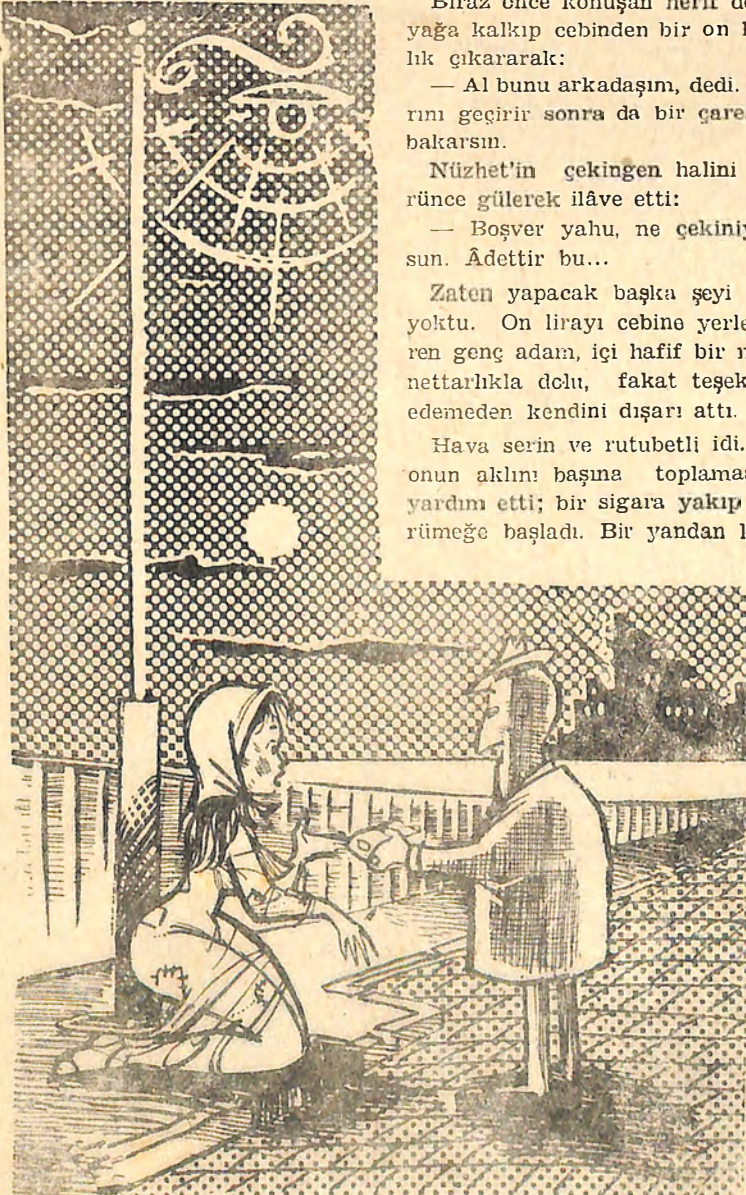
Nüzhet tekrar kadının omuzunu oksadı ve yoluna devam etti:

Büyük bir rahatlık ve ferahlık içinde evine gitti.

Büyük bir şans eseri herkes uykuda idi; yavaşça yatağına girdi ve uyuya kaldı.

★

Ertesi sabah, müvezzin bıraktığı gazeteye göz gezdirirken, birden ilk sahifede bir resim nazarı dikkatini çekti. Bu, dün gece para verdiği kadındı. Resmin

altında ise, kadının intihar ettiği yazılı idi. Kendini denize atmış ve boğulmuştu zavallı!

Nüzhet'in kalbi biraz hayret ve acı ile burkuldu. «Keşke oyunda kaybetmişim paranın hepsini bu kadına verebilseydim de ölmeseydi» diye düşündü. Ama doğrusu daha fazla düşünemedi. Zira o kadın ölmüş ve işi bitmişti; kendisinin ise, yeni başlıyordu.

Kafasında şekillenen bir sürü bahaneler ve yalanlarla yatağından kalkıp giyinmeğe başladı.

Aradan bir kaç gün geçmişti.

Nüzhet, bu arada, kendisine borçlu olan bir arkadaşını bulup para almağa muvaffak olmuş, karısına ise kendisini bir iki günlük çalışmadan sonra affettirmişti.

Yalnız arada bir intihar eden kadını hatırladıkça içinde büyük bir acıma ve hayret hissi uyanıyordu.

Neden öyle yapmıştı zavallı kadıncağız!

O gün öğle paydosunda işkembeciye giderken bir hayli dalgındı. Birden iki kişi yolunu kesti ve kalın bir ses:

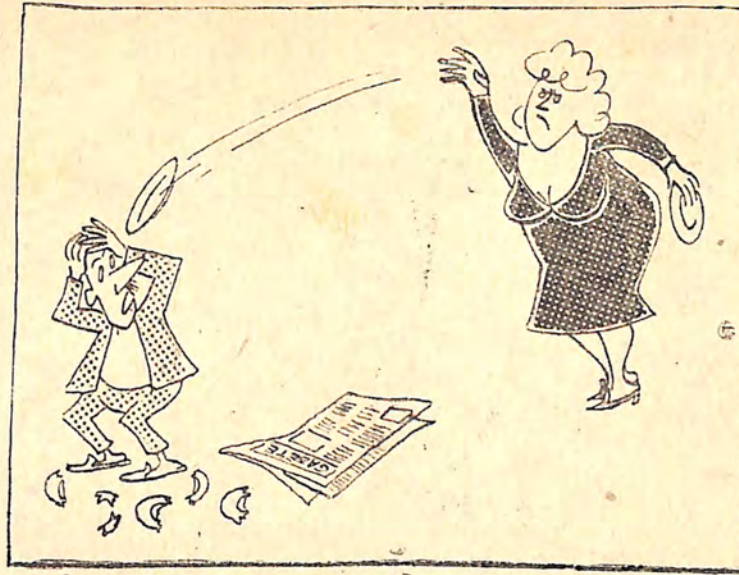
— Merhaba azizim, bu ne dalgınlık? diye bağırdı.

Nüzhet beraber poker oynadıkları ve bütün parayı kazanan esmer adamı ve diğerini derhal tanıdı. Kısaca:

— Merhaba! deyip geçmek istedi.

Fakat esmer herif önledi:

— Acelen ne birader! O gece-

«Harp ve sulh!»

denberi nasılsın, işlerini yoluna koydun mu?

— Evet, her şey düzeldi.

— Yaa... Yoksa sana borç vereyim diyecektim de..

— Teşekkür ederim.

— Haa. O gece bizden ayrılınca ne yaptın?

— Hiç! Ne yapacağım, eve git-

tim. — Hayır! Canın çok sıkıntılı idi, bir yere uğrayıp içki filân içtin mi diye soracaktım da...

— İçmedim.

— Peki hiç bir şey satın almadın mı? Yani para harcamadın mı?

— Gece yarısı ne alırım?.

— Ertesi gün canım..

— Affedersiniz ama, bu kadar ince tahkikat da ne oluyor, anlamadım.

Esmer, yüzü yaralı herif, yanındaki arkadaşına baktı, o da ona; ve birden kahkahalarla gülmeğe başladılar. Esmer herif:

— Birader, dedi. Sana verdiğim kalp on lirahğı kime yutturdun, onu merak ettik de...

Semiramis AYDINLIK

Kırmızı fener!

Polis, düdüğünü öttürdü ve direksiyondaki kadına çıktı:

— Bayan, arabanız arkasında bulunması icap eden kırmızı ışık nerede?

Kadın, öfke ile cevap verdi:

— Kendinize geliniz polis efendi, bu sizin bildiğiniz arabalardan değildir!

Evlilik öyledir!

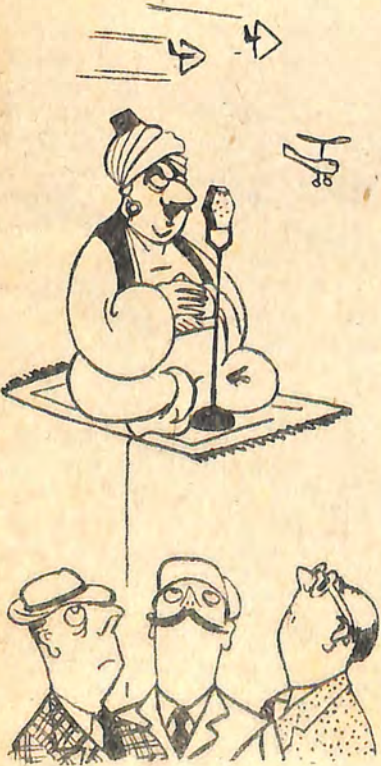
Türkiye'nin B. B. si, Hilton'da bir akşam ahbablarıyla çene yarıştıyordu. Tabii önce kadın bir araya gelir de ne konuşulur? Erkekler, aşk, evlenme vesaire, değil mi? Nitekim, az sonra, o gibi toplantılara yeni yeni katılmağa başlamış bir genç kız, B. B. ten sordu:

— Şu hani milyoner Sadık var ya? Hani, Mantar Tabancalarına Kapsül Hazırlama Kurumu'nun genel başkanı ve Tepki Bank'ın idare meclisi reisi... Bana fena halde âşık... Evlenme teklif etti geçen akşam, tiyatrodan... Kabul etsem mi diye düşünüyorum...

B. B. temkinli temkin i başını salladı:

— Hakhsın şekerim... Düşünebildiğin kadar düşün... Çünkü evlilik ciddi ve mühim bir meseledir... Hattâ bazan bir kaç ay bile sürer!

Gâvur inadı!

— Burası Konstantinopl... İkinci Sultan Ahmet radyosu konuşuyor!..

[Bu karikatür, İtalya'da çıkan ve dünya mizahından örnekler veren Calandrino isimli mizah dergisinin 9 mart sayısında çıkmıştır. Bir Avustralya karikatürüdür.

Hani, cahilin biri:

— Hasan, Hüseyin, Muaviye'nin kızlarıdır!

Deyince, karşısındaki hayretle bağırış:

— Hangi birini düzelteyim!

Biz de bu rezaletin hangi birini düzelteyim: Konstantinopl değil, İstanbul, Sultanlık değil, Cumhuriyet. İkinci Ahmet'le bugün arasında en az 263 sene var... Kıyafete gelince, bu kavuğu, bu şalvarı, artık miting meydanında seçim propagandası yapanların başında ve sırtında bile göremezsiniz!

Evet, evet, evet, biz kendimizi tanıtmamızı bilmiyoruz. Bilmiyoruz ama, onlar da tanımasını hiç mi hiç bilmiyorlar!

Bilgisizliğin bu kadarına, cehalet değil, gâvur inadı derler!]

SEMİRAMİS

YAZISIZ!..

Asıl sebebi!

İki kadın, et kuyruğunda buluştular. Hem bekliyorlar, hem de konuşuyorlardı. Biri çok üzgündü. Öteki sordu:

— Ne üzülyyorsun kardeş? Elbet sana sıra gelinceye kadar et bîrmez.

— Ona üzülmüyorum ki... Kocamı hapse mahkûm ettiler...

— Ya?... Vah vah... İşte bu kötü... Kaç ay?

— Altı ay...

— Eh, senin altı ay dediğin göz açıp kapayıncaya kadar geçer...

Öteki içini çekti:

— İşte ben de ona üzülyorum ya zaten!..

#

Tercüme!

Genç tiyatro yazarlarından Melih Vassaf, Oda Tiyatrosu'na bir eser getirmişti. Yeni kurulan Oda Tiyatrosu, zannediyordu ki, her teklifi kabul edecek... Bu ümitle Mücaip Ofluoğlu'na piyesini verirken:

— Esasen, diye tevazula gülmüşü, piyesim İngilizce'ye, Almanca'ya ve İtalyanca'ya da çevrilmektedir...

Yazarın evvelki piyesini bilen Mücaip, ilk sayfaları şöyle bir göz attıktan sonra sordu:

— Ya Türkçe'ye ne zaman çevrilecek?

#

Dikkatli hayvan!

Yabancı memleketlerden birinde unutulmuş heyetlerden biriyle gitmiş, uzun zaman orada kaldıktan sonra, dönüşünde karısına bir papağan getirmek istemişti. Lâkin kendisi de dalgın olduğundan kuşu satıcıda unuttu. Tam hareket edeceği gün, satıcı, hayvanı bir kafes içinde otoline yolladı. Hilekâr adam, bu kadar unutkan bir mühim adamın, haykuşla papağan arasındaki farkı unutacağını da hesaba katmıştı. Nitekim aradan epey zaman geçtikten sonra kendisine yazdığı bir mektupta, kuşun güzel konuşup konuşmadığını soruyordu.

Mühim zat mektubu cevapsız bırakmadı:

«Hayır!» diye yazdı, «daha konuşmuyor... Ama öyle dikkatli dinliyor ve öyle dikkatle insana bakıyor ki...»

Kalsın!

Kâmurân Çelebi son derece şık ve zarif olduğu kadar da cömert, asil ve iltıramdan hoşlanan bir sabık gençtir. Bir gece yino eşini dostunu toplamış, Klüb-X'te, derisi yüzülünceye kadar masraf etmişti.

Nihayet hesabını sağ salım gördükten sonra, kapıdan çıkarken bir de baktı, kapıcıya verecek

bahşişi bile yok... Hemen, adama:

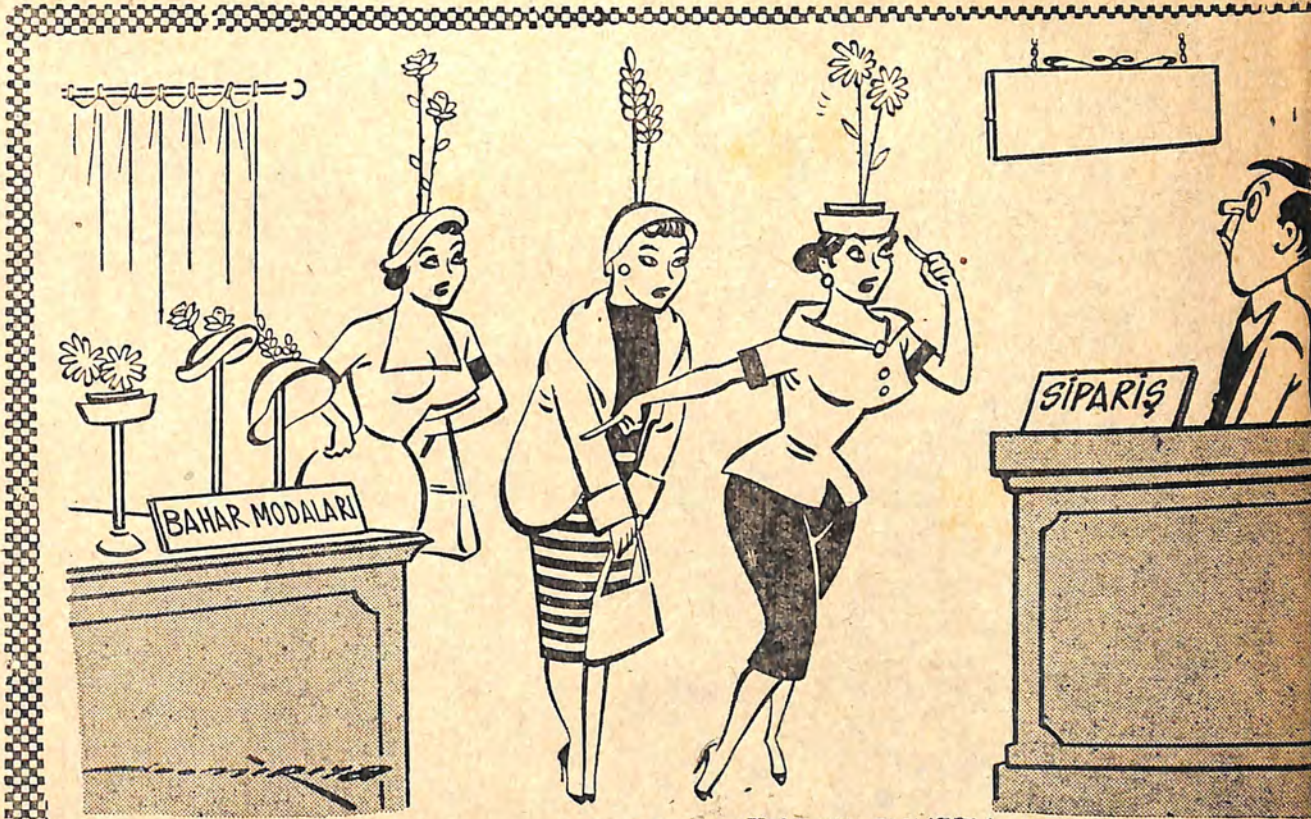
— Yavrum, dedi, bana on lira verebilir misin?

Onu çok iyi tanıyan kapıcı hemen hürmetle cüzdanını açtı:

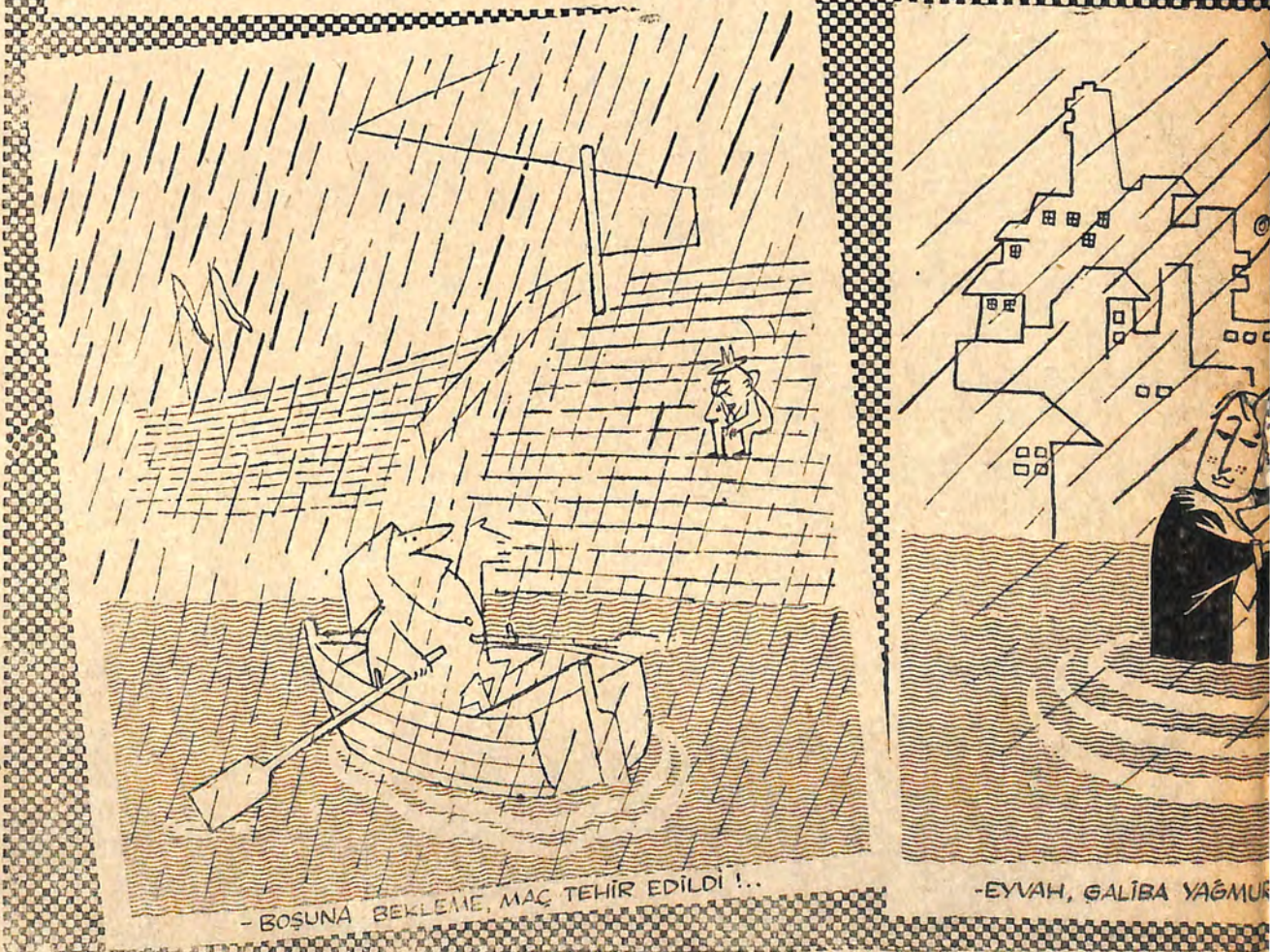
— Hay hay beyefendi, buyrun... dedi.

Kâmurân Çelebi atıldı:

— Kalsın, kalsın... Sana vermek için istiyordum zaten!..

-HANI YAĞMURDA BİR ŞEY OLMAZDI!..

-BOŞUNA BEKLEME, MAC TEHİR EDİLDİ!..

-EYVAH, GALİBA YAĞMUR

Yağmur yağd

***** KOCAMA *****

- ★ Otobüsün ve bir kadının arkasından asla koşmayın; nasılsa az sonra bir yenisi gelir...
- ★ Eski kadınlar gelinliklerini kızları için saklarlardı; şimdiki kadınlar ise ikinci düğünleri için saklıyorlar...
- ★ Evliliğin en zor senesi ilk senedir; bunu ikinci, üçüncü, dördüncü ve diğer seneler takip eder.

Faziletli adam!

Gazetenin ilân servisine bir adam müracaat etti:

— Sokakta cüzdan buldum. İçinde yüz tane binlik vardı. Bir ilân vermek istiyorum...

İlân memuru heyecanlanmıştı.

— Doğrusu çok... çok... iyi yapacaksınız...

— Evet, dedi adam, kaybedene teşekkür edip bin lira ikramiye vermek niyetindeyim de!..

✱

Tasarruf!

Muharrir Vahdet Gültekin'in bir Citroen otomobili vardır. Vahdet bu arabasını alırken, satana sormuştu:

— Çok benzin yakıyor mu?

— Hayır, demişti adam. Bir kaşık benzinle bir kilometre gider!

Vahdet yine tasalı tasalı sormuştu:

— Ama, çorba kaşığı mı, çay kaşığı mı?

✱

Mes'uliyet!

Yer yüzünde bir takım adamlar vardır, ne işe yaradıklarını kestirmek bir türlü kaabil olamaz. İstidatları çeşitlidir ama, bu çeşitli istidatlarının bir tanesinde derinleşmektense her telden çalmağı tercih ederler. Tabii hiçbirinde de dişe dokunur bir eser veremezler... İşte edebiyat öğretmeni, hikâye yazarı, mizahçı, karikatürist Güvemli bunların son örneklerinden biri... On yıla yakın bir zamandanberi sanat tenkidî sahasında çalışan Güvemli, iki yıldır da resim sergileri açıyor... Yani tenkid ettiği konuda eser vermek dâvasında... Günün birinde hayli geçkince bir hanımefendi, sergisini görüp Güvemli'ye geldi:

— Resimlerinizi çok beğendim, dedi Bir portremi yapar mısınız?

— Hay hay efendim, yapayım... Ama ne tarzda istiyorsunuz?

— Fiyatı mühim değil... Ne isterseniz veririm...

— Onu demek istemedim efendim... Yani hangi üsluptan hoşlanırsınız?

— Bana hanzesin de, hangi üsluptan olursa olsun...

Güvemli uzun uzun düşündü ve:

— Emredersiniz, dedi: ama sonunda mesuliyet kabul etmem!

Huyunu bilmeli!

— E, bari düzgün işliyor mu bu kadar pahalı olduğuna göre?

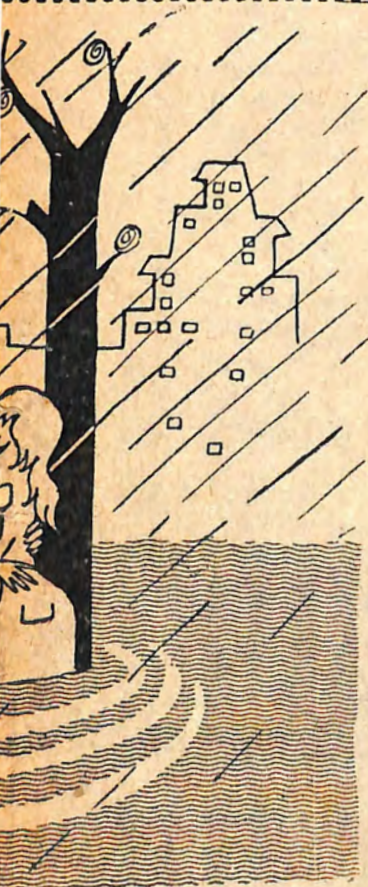
— Elbette efendim... Helo huyunu bilirsiniz...

— Huyunu mu?

— Tabii ya... Saat altıyı gösteriyor ve ildiyi çağırırsa dördü çeyrek geçiyor demektir... Dördü çeyrek geçeyi gösteriyor ve sekizi çağırırsa tam gece yarısıdır!..

-VAH. VAH... BİR ŞEMSIYEM OLSAYDI TAKDİM EDERDİM!..

BAŞLADI SEVGİLİM!..

-KÖRMÜSÜN ULAN, KIRMIZI YANIYOR!..

da böyle oldu!

N LAFLAR

- ★ Eski şarkılar en iyileridir; zira onları artık kimse söylemiyor.
- ★ İki kadın birdenbire çok samimi dost olduklarsa bu, üçüncü bir kadının iki düşman kazandığına işarettir.
- ★ İspanyolların matadorları varsa, Amerikalıların da senatörleri var.

Ortada saat buhranı olduğu malûm... Zaten neyin buhranı yok ki? Eski saat işlemez bir hale gelince, adamcağız yenisini almak için Kapalıçarşı'ya gitti. Orada bir antikacıda güzel bir çalar saat buldu. Çok eski bir şeydi, ama güzeldi.

— Kaça bu? diye sordu.

— Beş yüz lira...

kokteyl

Hadiseler Arasında FELEK

Cam ve çerçeve

Türkiyede camı da var; çerçeve de. Ama gözlük camı var, gözlük çerçevesi yok... Pencereerde çerçeve var... Cam yok...

Birinden biri, ötekine uysa, ya gözlüksüz kalıncaycağız, ya evlerimizde camsız! Ama gelgelelim ne pencereyi burnumuza takabiliriz, ne gözlük camını pencere-mize.

B. FELEK
«Cumhuriyet»

✱

Fırsat düşkünlere!

Hoca merhum, günün birinde ölüden, diriden söz ederken;

«Yahu!» der karısına, «Allah gecinden versin ya, bir insanın öldüğü nesinden belli olur?»

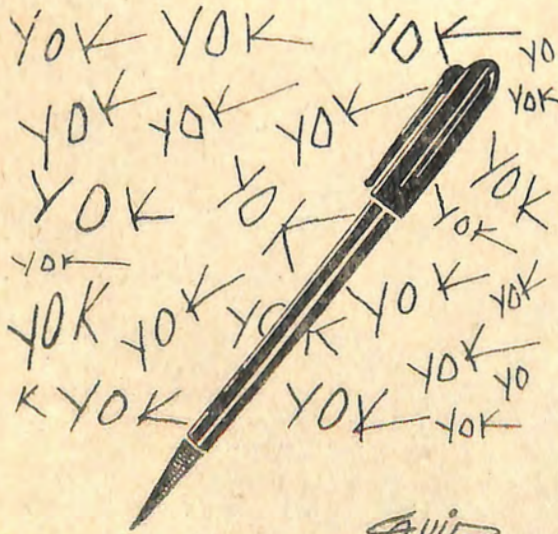
Hatuncağız ne desin:

«Aman deyim efendi, ağzını hayra aç! Dirile-ri bitirdik, sıra ölülere mi geldi? Evvel be evvel eli, ayağı buz kesilir insanın» der.

Gel zaman, git zaman, bir kış, kıyamet gününde odun keserken Hoca'nın eli, ayağı buz kesilmez mi?

«Bizim hatunun kulak-ları çınlamış, ettiği lafa bakılırsa, ben ya öldüm,

ya ölüyorum» deyip ken-dini bir ağacın dibine bi-

Tükenmez kalem!..

— Kabahat, kırda kuzuyu emniyet edende!..

Sevgili Cemal Nadir'imizin bu karikatürü ne zaman çıkmıştır, biliyor mu-sunuz? Tam on dört yıl önce, 1944 de!..

Demek, o zaman da bir et dâvası, bir et sıkıntısı varmış!..

Bu karikatür karşısında atalarımıza bir daha hak verelim: Çekilen unutu-lurmuş!..

rakiverir.

Malûm ya, kurt du-manlı havayı sever; her dağdan biri iner, çulla-mrlar epeğin başına.

Rahmetli ne yapsın! Yattığı yerden güç belâ başını kaldırır:

«Sizi fırsat düşkünlere sizi! der; buldunuz ya sahibi ölmüş epeği; gay-ri anasını ağlatın baka-lım!»

«Eski Türk mizahı»

Riyakâr!

Bir mürâf camide na-maz kılariken, cemaat-ten biri bunu yanındaki-lere göstererek:

— Şu adamı üç gün-denberi burada ibadetle meşgul görüyorum, de-miş.

Mürâf bunu iğitine namazı bozmaksızın:

— Hem de üç gündür oruçluyum, demiş.

Hizmet

Beit-i Âtiyl revâ eylese herkes nakarat :
Vâli pâşâ bu gece dâr-i bekaya gitti.
Hilâf iş görmedi eyâm-ı hayatında habis,
Milletle, memlekete öldü de hizmet etti!

EŞREF

FIKRA Morusu

Abone

Talebe yurduunun yarısı kızlara, yarısı erkek-lere ayrılmıştı. Bir ta-raftan öbür tarafa geç-mek de yasaktı.

Bir gün, yurt müdü-rü, sessiz adımlarla do-laşırken, kızların katına çıkan merdivenlerde bir delikanlı ile karşılaştı. Kaşlarını öfkeyle çatı-rak:

— Bak, dedi, bu defa-lık sana beş lira para cezası kesiyorum. İkinci-sinde, on... Üçüncüsün-de yirmi... Dördüncüsün-de kırk... Beşincisinde...

Oğlan, pişkin bir gü-lüşle:

— Müdür bey, dedi, al-tı aylık abone olsam ne tenzilât yaparsınız?

Seyit BAŞ

Bossa Basma fabrikası
Muhasebe servisi
ADANA

✱

Eşeklik!

Günün birinde tanıdık biri gelir, Hoca'dan epeğini ister. Herifi başın-dan nasıl savsın? «Val-lahi, der; bugünlerde pek öyle yokuşlara yo-rulduğu yok ama, gene de bir gidip göreyim; gönlünü edebilirsem, ne âlâ!» Sözde gider Hoca ve neden sonra, sakalını sıvazlayarak gelir:

«Sorma komşu, sor-ma! Eşek eşek iken ba-na ne akıl öğretse beğenirsin?» der.

Adamcağız afallar: «Fesuphanallah, eşek dediğini insana ne öğre-tirmiş?» diye sorar.

Rahmetli:

«Eşek mi, der; ben a-yağımı taştan esirge-mem ama, eloğluna iyi-lık yaramaz; olur ya, ben bir eşeklik ederim, herifçioğlu tutar, seni kalaylar! diyor.»

Enâatun Cem Güney

PAKET!

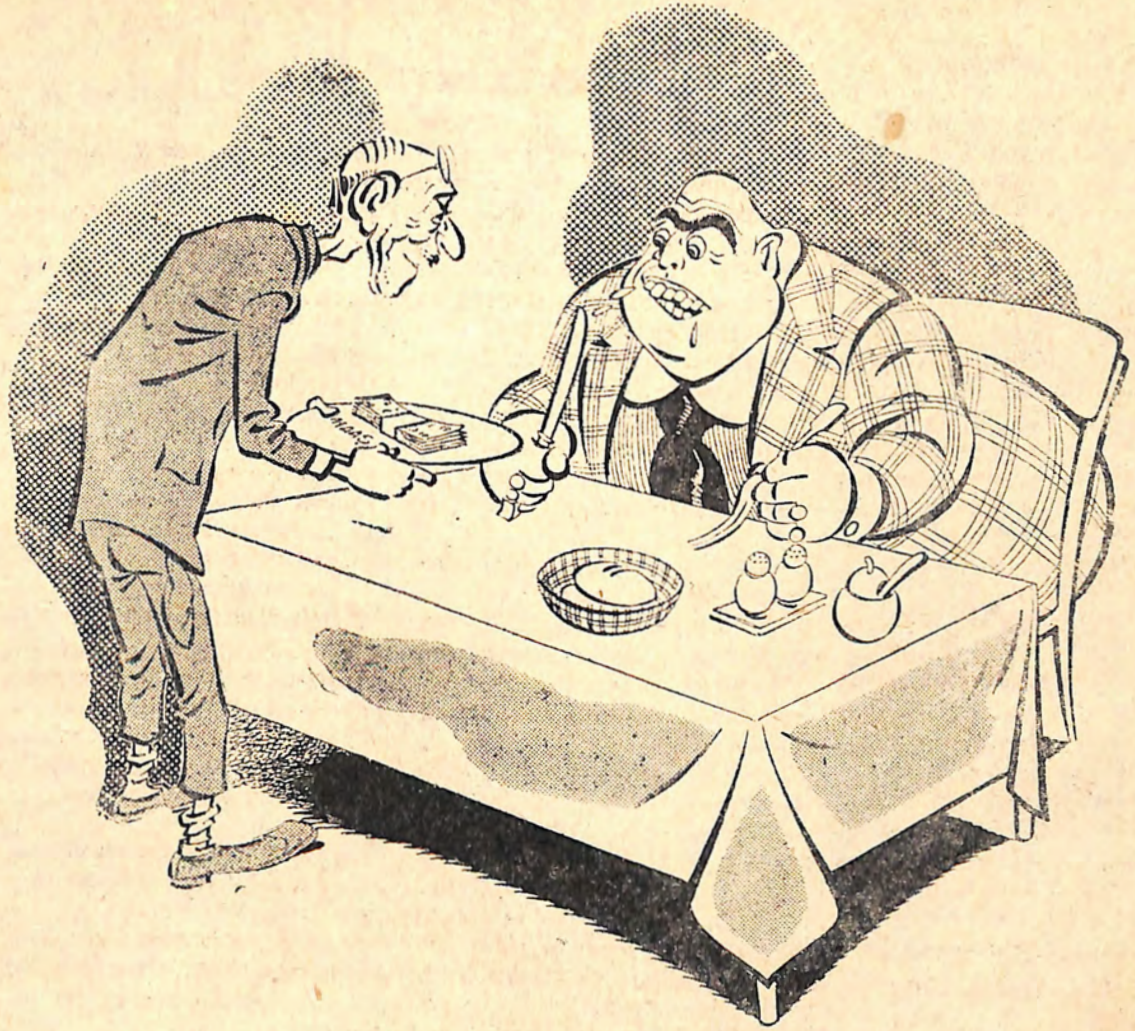
ANNE, baba ve üç çocuk-
tan bileşik; kalabalık bir
aile i iler ve üstelik de
daracık bir apartman katında
otuyorlardı. Bu yüzden çek-
tikleri sıkıntılar yetmiyormuş
gibi bir gün küçük oğlan so-
kakta uyuz, kuzguni bir kedi
bulup eve getirdi... Önceleri se-
vilmeyen, tekne ve sille ile
karşılanan kedi yavrusu ma-
sum ve dalkavuk tavırlarıyla
kendini sevdirdi ve hattâ evin
göz bebeği oldu.

Artık en rahat minderler,
sofra örtüsü ve yastıklar onun
tüyleri ve patilerinin izleri ile
süslü idi.

Aile ise, en küçüğünden en
büyüğüne kadar kedi ile haşır
neşirdi...

Fakat bütün ihtinam ve ba-
kuna rağmen hayvancağız faz-
la yaşanırdı ve saltanatına do-
yamadan bu fâni dünyadan
göçtü gitti.

Şimdi aile efradını bir düşün-
ce almıştı: Bu hayvancağı-
zı nereye gömeceklerdi? Öyle

Memur — Buyurunuz efendim...

Vurguncu — Ayol, bu benim dişimin kovuğunda bile kalmaz!..

ya... Eğer bir bahçeleri olsa
kolaydı. Ama değil bahçe, sak-
sıları dahl yoktu. Ne yapmalı?

En sonunda anne buna bir
çare buldu. Baba her sabah i-
şine trenle giderdi.

Hemen kedinin ölüsünü bir
kâğıda sardı ve kocasının kol-
tuğunun altına sıkıştırarak
tembih etti:

— Tren boş araziden geç-
ken bu paketi kaldırır dışarı
atarım...

Doğrusu bu mükemmel bir
çare idi. Baba, paketi aldı tre-
ne bindi ve oturdu. Paket ku-
cağında idi ve atmak için mü-
nasıp bir zaman bekliyordu a-
damcağız. Fakat! Bir istasyon
sonra çok sevgili bir arkadaşı
trene bindi ve onunla konuş-
maya dalan baba paketi ata-
madı. Dönüşte atarım diye i-
şine gitti. Fakat dalgın ve yor-
gun adam... Aklına paket al-
mak gibi bir şey gelmeden eve

döndü. Anne paketin geri gel-
diğini görünce deliye dönmüştü.

Neyse, ertesi sabah tekrar
tekrar tembih ederek gene pa-
keti kocasına verdi... Adamca-
ğız da kedi ölüsünü mü düşü-
nüyordu yani?..

Gazete okumağa daldı ve i-
kinci akşam kediyi tekrar ge-
ri getirdi.

Üçüncü gün de trende hara-
retli bir parti münakaşasına
tutulmuş ve paket koltuğunun
altında olduğu halde eve dön-
müştü.

Anne, bu sefer bağırıp ça-
ğırmadı. Zira kocasına, kediyi
tren penceresinden atıramıya-
cağına kani olmuştu artık...

Büyük kızına seslendi:

— Evlâdım, al şu paketi, en
aşağı kata in; kapımın katı-
na ve bu cenabeti kalorifer o-
cağına atıver...

Başka çare de yoktu. Büyük
kız, paketi almak için seğırtti
ve ipin ucundan yakaladı. Fa-
kat aksilik bu ya, sicini çözül-
dü ve içindeki yere düşüverdi..

Bu ne idi biliyor musunuz:

İyice sarılmış ve iyi pişmiş,
nefis, kocaman bir rosto par-
çası idi..

Ağaçlandırma faaliyeti başladı..

PİYASADA «Kuyrukçu» namıyla maruftur. Bir de Hint horozu gibi, ortağı var, ama o daha ziyade muavin mevkinde. Ölü mevsime giren mağaza sahiplerinin, sermayeyi kediye yükletmek üzere olan dükkâncıların, Hızır aleyhisselâmidir bu kuyrukçu. Evvel Allah üstattır, üstat...

İşleri tıkırında, cepleri para dolu, akıllı bir adam vesselâm. Hem şimdîye kadar hiç falso da yapmadı. Yapmadı ama, geçen gün başına öyle bir iş geldi ki, sormayın... Efendim, o gün öğleden sonra, hani millete hizmet ede ede yorulan erbabi ticaretin şöylo bir, bir buçuk saatçik istirahatden geçip yeniden hizmete girdikleri saatlerde, bizim kuyrukçu, meşhur tacir Mordohayın dükkânındaydı. Anlayın bakın, Mordohay bile onun aklına muhtaç. Her neyse, Mordohayla kuyrukçu bir hayli fiskostan sonra, karşılıklı çaylarını höpürdetmeye başlamışlardı ki, muavin Hint horozu ile avenesi caddenin köşe başından gözüktiler. Avene sekiz, on kişi kadardı. Laf aramızda, bunlar Kuyrukçunun ful kadrosudur. Caddede sanki birbirlerini hiç tanımaz gibi geliyorlardı. En önde, temizce giyinmiş, fôtr şapkası kulaklarına kadar geçik, elindeki file sebze dolu, cin bakışlı ve vampiri yampiri yürüten mütekait cambaz kılıklı bir herif. Birkaç adım gerisinde, Benli Cevriye. Yaşı daha küçüktür ama, genç irisi kâfir. Giymiş giyiştirmiş, takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş, iç gıcıklayıcı esans kokuları içinde geliyor. Sirtında kırmızı bir tayyör, elinde şık ve pahalı bir çanta, kızılık dudaklarında salon hanımlarını andıran tebessümler, velhasıl bir bakan, dönüp dönüp bakıyor.

Aveneden üçüncüsü, şu bizim Sırık Rıza. Benli Cevriyenin bilmem nesi... Lâcivert elbisesini ütölemiş. Kunduraları pırıl pırıl boyalı. Saçlar briyantınlı. Başka zaman olsa, Cevriyeve takılanları alimallah haklar. Şimdi ne de olsa iş üzerinde. Elinde bir çanta, tahsildar gibi sınıksı yapılmış. Dişler sıkılı, akıllı uslu adım atıyor. Daha geride yine aveneden

şöyle altmış altı yaşlarında, boşanma mahkemesi koridorlarında dolaşan kaynana kılıklı bir cada-loz. Çene makine gibi... Yanısıra yürüyen kelli fellî beyefendi kılıklı bir zata durmadan bir şeyler anlatıyor. Bu beyefendi kılıklı da Anadolu turnesinden yeni dönmüş «Şen Gönül» Tiyatrosunun patronu. İşlerinin kesat deminde bu kabil antika işler yapar. Aralarında bir de liseli genç kız var: Bu da «Şen Gönül» Tiyatrosu artistlerindenidir.

Sizin anlıyaca ınız, kafilé dın-darane bir ciddiyet içinde mağazanın kapısı hizasına geldi. İçeriden Kuyrukçu, öndeki cambaza, göz-lüklerinin üzerinden bakıp bir işa-ret çaktı. Ve herkes marifetini göstermeğe başladı.

Önce mağazanın bütün tezgâhtarları kapıya üşüştiler. Cambazla aralarında danışıklı tarafından hafif tertip bir ağız dalaşdır başladı.

Cambaz elindeki sebze filesini kaldıra indire burnundan soluyordu. Bir taraftan da sesini perde perde yükselterek:

— Ne demek, diyordu, neden hugün satmıyorsunuz? Mademki mağazanızda mevcut, satmava mecbursunuz. Hem ben tam iki düzine istiyorum!

Tezgâhtarlardan biri bütün cad-deyi ayaklandırıan bir cırlaklıkla:

— Yağma yok beyim, diye bağırdı, biz bu malları Avrupadan binbir güçlülle getirdik. Bir daha geleceği de yok. Bak burada herkes alacak. Sen hakkına razı ol, sana ancak dört adet verebiliriz!

Cambaz:

— Ben iki düzine isterim, diye yrtınıyordu...

Derken bütün avene hep birlikte lâfa karıştılar:

— Aman, bana da altı tane lâzım...

— Aslanım, bana on tane verebilir misin? Hediye götüreceğim, sevaptır ayol...

— Çekilin yoldan efendim, alış-veriş edelim...

— Bana bak delikanlı, bana dört tane sarıver...

— Çok rica ederim, önce ben alayım, acele işim var...

— Yooo hanım kız, olmaz, önce ben geldim...

— Ne insanîyet be!..

— Sus ulan...

Bu hengâme de üç, beş dakika sürdü sürmedi, yavaş yavaş toplanmaya başhyan meraklı kalabalık işe karıştı; her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

Uzatmıyalım, bizimkilerin can-siparane gayretleriyle kalabalık arttıkça arttı. Artık işin kıvam üzere olduğunu kestiren cambaz, nihayet zorla hakkına razı edildi. Hint horozu, son tereddütleri de silip süpüren, sıtma görmemiş sesiyle boru gibi bağırmağa başladı:

— Vatandaşlar, merak etmeyin, hiç haksızlık yapmadan herkese satacağız. Yalnız sıraya girin, kuyruk olun efendiler, hanımlar kuyruk olun... Evlâdım, sen de övle orta yerde durma, gir kuyruğa.

Herkes taburdaki yerini ciddiyetle alıyordu. Yalnız açığözler, daha atik davranıp öne geçmiye çalışıyorlardı. Geriye doğru uzadıkça uzayan kuyruk, ön taraftan da mağazaya aheste bir tempo ile akıma başladı. Sonra tempo gittikçe hızlandı. Mallar satıldı mı, kapışıldı mı, yağma mı edildi, karşıdan bakan imkânı yok alınmazdı. Kasalar doldu, kepenkler indirildi, işi zabitanın da yardımıyla önleyip mağaza sahipleri zor kurtuldular.

Kuyrukçu ve avenesi, daha başlangıçta, kuyruk dizilir dizilmez, ücretlerini gizlice alıp oradan sessiz sadasız ayrılmışlardı. Eminönü meydanına vardılar. Kuyrukçu:

— Çocuklar, dedi, bugün bu altıncı kuyruk. İnsan ne de olsa voruluyor. Son bir müşteri kaldı,

alım adresi, işte şu kağıtta yazılı. Onu da siz idare ediverin artık. Benim yazıhanede işlerim var...

Hep birlikte:

— Olur, dediler, sen gît, his idare ederiz...

★

Yazıhane sınısıcağı. Hürî misali bir daktilo kız, makinesinin başında çıtır pıtır bir şeyler yazıyordu. Kuyrukçuyu görünce, bacaklarına geniş bir kavis çizdirerek üstüste attı. Göğüslerini titretip kırttı.

— Merhaba Nurten, ne var ne yok? Seni hayırsız seni, dün neden gelmedin bakayım? Beni iletip üzme sana yarıyor mu kız?..

Sigarasını tellendirdi. Koltuğuna gömülüp geriye doğru rahatça kaykıldı. Cin gibi pırıldayan gözlerini hafifçe süzüp düşüncelere dalmış göründü.

Kız:

— Altı yeni sipariş var efendim, dedi.

— Olmaz yahu, daha elimizde yirmi dört kuyruklu iş var. Biz hangi birisine yetişelim?

Başında bir dönme vardı. Sıra sıra, irili ufaklı, dişili erkekli insanlar, insanlar, insanlar... Onları yola getirmek, ip gibi dizivermek öyle pek de hafif iş değil. Gözünün önünden, tabur tabur, itişe kakışa, ve dinmez bir sonsuzluk duygusu içinde uzayıp gidiyorlardı.

Zır... Telefon.

— Alo, ne dedin, ne var, sahi mi?..

Telefondaki ses:

— Vallahi patron, başımıza bir iş geldi. Biz hep birlikte verdiğimiz adresteki mağazaya geldik. Önce işler tıkırında gitti. Kuyruk oldular ve geriye doğru uzayıp gitti. Derken az sonra bizim kuyrukun ön tarafında yeni bir kuyruk peyda oldu, geri geri uzayıp bizimkine birleşti. On dakikadır kuyruk önümüzden akıp başka bir yere gidiyor. Nereye gittiğini de anlıyamadık...

Kuyrukçu:

— Beklevin geliyorum, dedi.

Hemen fırlayıp bir taksiye atladı. İş yerine yıldırım hızıyla yetişti. Baktı ki doğru: Ahali kuyruk olmuş, ağır ağır, mağazanın önünden geçip ileride bir yere doğru akıyor.

Avenesine:

— S'iz durun. ben şimdi meseleyi anlarım, dedi.

Ve kuyruk boyunına ileri doğru seğırtmeye başladı.

Otuz, kırk adım kadar koşuktan sonra, o da kuyrukla birlikte sola kıvrıldı, az ileride yeniden döndüler. Fesihhanallah, bir dönüş daha... Avenesinin bulunduğu noktaya vardığını hayretle gördü:

— Hay Allah belâsını versin, diye bağırdı, ulan bu kuyruğun başı sonu ile birleşmiş, binanın etrafında dönüp duruyorlar ha...

Milletlerin

Güldükleri

Dürüst adam!

— Şu adamı görüyor musun?
Benim hayatımı kurtardığı için
mükâfat olarak kendisine elli
lira verdim.

— Pekli o ne yaptı?
— Yirmi lirasını iade etti.
(İsviç)

Kravat!

— Pencereden sokağa bir
şey silkelemenin yasak
olduğunu bilmiyor mu-
sun?.. (Fransız)

HARRY Jones'un iyi bir karısı vardı ve haftada iki gün, sene-
ferdir aza olduğu kulübe devamına müsaade etmişti. Bir sa-
bah karı koca kahvaltı ederlerken Harry Jones o gece kulüp-
te vukua gelen bir hâdiseyi anlatmağa başladı:

— Derken karıcığım, kulübün başkanı elinde ipekli mavi bir
kravat olduğu halde salona geldi ve orada oturanlara hitabederek:
«Sayın kulüp âzaları, dedi. Biliyorum, hepiniz evli, hem de
senelerdir evli, faziletli aile babalarısınız. Şimdi siz ve bir sual so-
racağım ve buna hanginiz müsbet cevap verebilirseniz şu gördüğün-
üz kravatı ona hediye edeceğim. Sualim şu: İçinizde evlendikten
sonra karısından başka hiç bir kadını öpmemiş olanınız var mı?
Yani sadece karınızı öptünüz başka bir kadının yüzüne dudakları-
nız değmedi. Efendim?...» Ve karıcığım, inanır mısın, kimse bu
suali müsbet bir şekilde cevaplandıramadı,

Karısı dayanamadı atıldı:

— Sen cevap verseydin ya... O aradığınız kimse benim desey-
din ya... Zaten öyle değil mi?

— Tabii, öyle karıcığım... Fakat bilirsin, mavi kravat bana
hiç gitmez de... (Amerikan)

Allah bilir!

Acemi bir konferansçı idi.
Halkın karşısına çıktı... Lâfa
başlaması icap ediyordu. Bir
hayli yutkunup düşündükten
sonra:

— Sevgili dinleyiciler, dedi.
Buraya gelirken sizlere neler
söyleneceğimi bir Allah, bir de
ben biliyordum. Şimdi ise sade-
ce Allah biliyor... (İspanyol)

Eski müşteri!

Yağmurlu bir gündü. Üzerin-
de esash bir kürk manto bulu-
nan bir kadın otobüse bindi ve
etrafına şöyle bir bakındıktan
sonra tiksindirici gibi bir tavırla
biletçiye:

— Kaç kuruş bilet? dedi.
Ben iki senedir otobüse binmi-
yorum. Bugün arabam tamirde
idi de onun için binmeğe mec-
bur kaldım.

Biletçi de nüktedan bir adam-
dı. Cevabı yapıştırdı:

— Sizi ne kadar özlemiştik

— Seni kollarımın arasına alınca göklere
doğru yükseliyorum sanki!.. (Alman)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.pdfkitap.com>

— Yemeğe geleceğim karıcığım, harici
işlerim var!.. (İtalyan)

— Bu kadar ceza bana kâfi karıcığım!.. (İtalyan)

Mesut günler!

İki arkadaş konuşuyordu:

— En sevdiğim yerlerden bi-
ri de İsviçre Alpleridir. En me-
sut günlerimi onlara borçlu-
yum.

— Hiç İsviçreye gittiniz
miydi siz?

— Hayır ama karım gitti.
(Fransız)

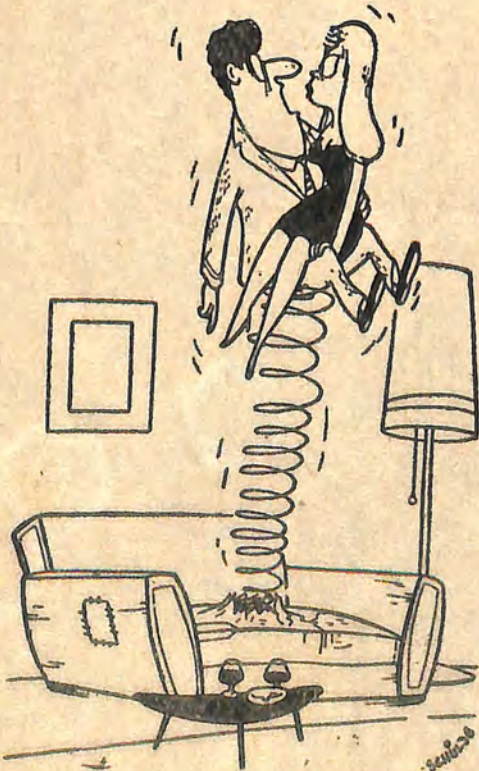
Yüzde yüz yirmi!

— Aylık gelirini nasıl har-
cıyorsun John?

— Ben mi? % 30 unu kira,
% 30 unu yiyecek, % 40 nı yi-
yecek olarak % 20 sini de eğ-
lenceye.

— İyi ama bu % 120 eder...

— Tamam! Zaten benim de
öyle oluyor. (İngiliz)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 8 —

Öğleden bir saat kadar evvel, elinde bir paket tutan, silindir şapkalı, redingotlu, kara yağmır bir frenk, yanında yine kendi gibi giyinmiş iki kişi olduğu halde, Babiâlinin parınaklığı önünde bir konak arabasından inmiş, sevk-i tabii ile selâma duran zaptiyenin önünden azametli bir yürüyüş ile geçerek, doğru aşağı tarafa, vükelânın arabalığı vazifesini gören yere kıvrılmıştı.

Belli ki, memleketinden yeni gelmiş, binaenaleyh acemi, ya bir sefaret kâtibi, ya da bir tercümandı. Yanındakiler de, zahir Babiâliye ilk defa geliyorlardı. Oralarda tesadüfen dolaşan bir kalem efendisi arkalarından seğırtti:

— Müsü, müsü! Set taraf no bon! Afto ine ahır...

Diyerek, kendilerini geriye çevirmek istedi. Fakat herifler bu fransızca hitabı anlamamışlardı. Aldırmadan yürüdüler. Meclis-i hâs odasının tam altına tesadüf eden bu arabalığa girince, peşleri sıra gelen kâtip efendiyi oradan uzaklaştırmak lâzım geldi. İçlerinden biri, ingilizce, kâtibe bir şeyler söyledi. Zavallı kâtip tabii anlamadı. Yine sözümlü ona frenkçesini el işaretiyle takviye ederek:

— İsi, arabalık. Giran vezir... Ministro zâfir etüranze, orada!

Dediye de, meram anlatamıyacağını aklı kesince, daha düzgün dil bilen birisini aramağa koştu.

Dönüp geldiği zaman, çelebiler sırta kadem basmışlardı...

Yalnız, kâtip efendi, afal afal etrafına bakıp da:

— Allah Allah!.. Rüya görmedim ya?... Bu herifler nereye gitti?... diye söylenecek yerde, şöyle bir kulak vermiş olsaydı, boş arabalığın içinde hiç de münasebet almıyan, hafif bir saat tıktığını sezerdi.

Bomba kurulmuş, patlamak için muayyen dakikasını bekliyordu.

Tam öğle ezanı okunurken, Babiâlinin köhne çatısı yanan bir gürültü ile birdenbire sarsıldı. Aynı zamanda, bütün camlar korkunç bir şangırtı ile bahçeye ve avluya döküldü. Salâvat getiren yerlere kapanmayı akıl edemiyen kalem efendileri, sofalara fırladılar. Dışarıdan içeriye, ellerinde tüfeklerle zaptiyeler, yalın kasaturlarla polisler daldı. Bu arada halk birbirini itip, düşürerek çığnıyor, sokak kapılarına atılmak için telaş gösteriyordu.

Lâkin, kimin tarafından verildiği belli almıyan bir emirle bütün çıkış yerleri tutulmuş. Ne içeri, ne dışarı kuş uçurmuyorlardı.

Her kafadan bir ses çıkıyor, her ağız hâdiseyi başka türlü, kendince tefsir ediyordu.

— Zeytinburnu fişekhanesi yanıyormuş!

— Makriköyündeki baruthane tutuşmuş!

— Selimiyedeki cophanelikler ateş almış!..

— Avn-i İlah zırhlısında tezkere istiyen efrat isyan etmiş!.. Top atmışlar!..

Biraz sonra, ortalık mayna olur olmaz, cesaretini toplayan birkaç kişi etrafta istikşafa çıkınca, işin içyüzü anlaşıldı.

Sadrazamlık dairesini âmedi kalemine vasleden koridor döşemesinin yerinde yeller esiyordu. Tavanın sıvaları ise kâmilan yere düşmüştü. Duvarlarda çatlaklar, yarıklar hâsıl olmuştu. Menteşelerinden sökülen kapılar yan yatmış, koridorun yerinde açılan korkunç boşluktan, aşağıya, bodruma sarkıyordu.

Buradan bakmak cesaretinde bulunanlar, alt katta, mahut arabalıkta duran birkaç arabanın yerine bir yığın kıymık, patlamış evrak sandıkları, dağılmış ve kısmen kavrulmuş kâğıtlar görüyorlardı.

Kapıları bu koridora açılan odalardaki memurlar içeride mahsur kalmışlardı. Aralarında korkuda bayılan, hasta olanlar vardı. Bunların imdadına koşulamıyordu.

Ne ise; biraz sonra akıllar başa geldi. Kalaslar getirilip, boşluğun

üzerinden köprüler kuruldu. Mahsur efendiler kurban, mum, Yaşin-i şerif adayarak birer birer bunların üzerinden geçtiler, selâmete erdiler.

O zaman birisinin aklına geldi, sordu:

— Yahı! Bizim İbrahim ağa nerede?

— Sahi! Onun yeri burasıydı. Hep bu aralıkta, mühimme sandığının yanında otururdu.

— Sakın, adamcağız?... Yana- rım, alimallah!

— Ayol, bakın... Arayın şunu!

Sağa seğıttiler, sola koştular, İbrahim ağa meydanlarda yoktu. Bazıları, korkudan ilk hamlede kendini sokağa attığına hükmediyorlardı. Bazıları da en korkunç ihtimali hatıra getiriyor, orada bir iz, bir emare araştırıyordu.

Zaptiye nezaret-i celilesinden, mabeyn-i hümayun-u mülûkâne- den, Tophane müşürlüğünden, ayrı ayrı üç heyet gelmiş, tahkikata başlamıştı. Aynı zamanda, patlayan bombalar, bu suikastın mahiyeti ve faileri hakkında şüphe bırakmıyor idiyse de, usulen bütün Babiâli içindeki halkın ifadeleri almıyordu. Hünkâr çavuşlarının biri geliyor, biri gidiyor, taraf-ı şahaneden istizahlarda bulunuyor, iradeleri tebliğ ediyordu.

Vükelâ, konaklarından buraya, yolda beygir çatlatırcasına sür- atle gelmişlerdi. Hepsinin benizleri atmış, elleri, dudakları titriyordu. Sadrazam, her bir hünkâr çavuşunun gelişinde, mühr-ü hümayunu istemeye, yahut ki kendisini saraya çağurmaya geliyor zan- niyle buhranlar geçiriyordu.

Suikast faillerine tesadüfen av- luda rasgelmiş olan biçare memur- un dili tutulmuştu. İkide bir dü- şüp bayılıyordu.

Babiâlinin içi ana baba gününü andırıyordu. Kaybolan odacı İbra- him ağa artık unutulmuştu. Her- kes kendi nefsinin düşünüyör, bir ayak evvel buradan dışarıya atıl- manın çaresini araştırıyordu.

Derken aşağıya arabalığa inen tahkik heyeti, oradaki enkaz yığınının karışırken, duvarın yıkık taşları arasında boylu boyu- na uzanmış, yüzü gözü tanınmıya- caktı bir pıhtı haline gelmiş bir ölü ile karşılaştı.

Bunu, ilkin, suikastı işliyen he- riflerden biri sanarak sevinçler.

Lâkin, iyice muayene edince, a- kan kanlarla boynuna yapışmış yırtık yaka parçasının üzerinde, nikel sırma ile işlenmiş «Daire-i sadaret-i uzma» ibaresini gördü- ler.

O zaman bu zavallı günahsız ölünün, Sadaret dairesi odacıla- rından İbrahim ağa olduğu anla- şıldı.

— 3 —

Babiâli odacılığı âdeta, akrabadan akrabaya miras kalan bir ge- dikti. Yıllanmış, haklara sahip olmuş, azman odacılar, nasip olur da sılaya giderlerse, oradan ken- dilerine birer veliaht getirirlerdi. Bu «odacı namzetleri» ufaktan u- fağa hizmete alıştırılırlar, efendi- lere ısıdırılırlar, âdâp ve erkân öğrenirlerdi. Ve nihayet, günün birinde, ya ölüm, yahut ki tekatit suretiyle, eski odacılarından biri yerini açık bıraktı mı, bu nam- zetlerin en kidemlisi hangisi ise, rahmetlinin, yahut ki mütekaiddin setresini sırtına geçirir, daire bü- yüklerinin elini, eteğini öper, mu- vazaflar sırasına geçerdi.

Babiâlide, adâlet ve hakkani- yet dairesinde, yoliyle cereyan eden tâyin ve terfi muamelesi işte yalnız bu odacılarla münhasır ka- rırdı.

Lâkin İbrahim ağanın vefatı ü- zerine bu umumî kaideye bir istis- na yapılması muvafık görülmüş- tü. Sırada, birkaç namzet var- ken, merhumun pek feci bir su- rette ölmesi dolayısıyla yüzüstü kalan memleketteki ailesine bir yardım olsun için, yine kendi so- yundan birisinin, onun yerine geti- rilmesini, bizzat, sadaret mektup- çusu efendi hazretleri teklif et- miş, hademe müdürü vasıtasıyla, memleketine mektup yazdırılmış- tı.

(Devam edecek)

Seyahat edebiyatımızın en güzel kitabı:

Göz ucu ile Avrupa

Yusuf Ziya Ortaç

- Almanyayı, İtalyayı, Yunanistanı, sokakları, otel- leri, meydanları, heykelleri, mağazaları ve insan- leriyle bu kitapta okuyup tanıyacaksınız.
- Yusuf Ziya Ortaç, sizi, güzel, renkli türkçesiyle bu memleketlerde gezdirecektir.

Fiyatı 1 lira

İnkılâp Kitabevi - Köprü Kitabevi - Kitap Sarayı

Umumî satış merkezi: Akbaba Yayınevi

1 ROMANIMIZIN
GELECEK SAYISINI
GECELERİ
OKUMAYINIZ

APTULLAH

İÇERİ BİR APTULLAH
GİRDİ NABER APTULLAH

ŞİMDİ BUNLARI İMAR
PLANI GİBİ KARMA
KARIŞIK ETTİK Mİ
İŞ TAMAAAM
SAAT KAÇ?

12

BI DAKKA
SONRA
N'OLACAK

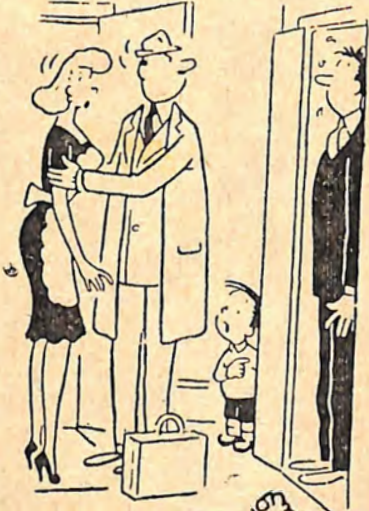
12.1

ANNEEEEE

NE OLDUĞUNU SİZ ANLADINIZ
MI SEVGİLİ OKUYUCULAR..AN
LAMADINIZ EA ANLAMAYA GAT-
LIŞMAYIN...SOORA KORKARSINI?

Dünya

Karikatürleri

-BABA BAK, ANNEM HERİFİ
NEREYE HAPSETTİ !.. -İNGİLİZ-

-KIRAYI SİZ GETİRİRSENİZ ELLİ,
BEN GELİP ALIRSAM YİRMİ BEŞ
LİRA !.. -FRANSIZ-

-BİR KOMBİNEZON İSTEDİ HEPSİNİ GÖSTERDİM. İLLÂ EVE GİDELİM
SENİNKİNİ DE GÖREYİM DİVOR !.. -İTALYAN-

-AFFEDERSİNİZ, DÜN BAYANA ELEKTİRİK
MAKİNESİNİ GÖSTERİRKEN KRAVATIMI
BURADA UNUTMUŞUM !.. -ARJANTIN-

-NASIL BEYEFENDİ, DUDAK BOYALARIMIZIN
LEZZETİNİ BEYENDİNİZ Mİ ?.. -FRANSIZ-

5 HAZİRAN
Keşidesinde

63 Bin
Liralık İKRAMİYELER

1 kişiye **20.000** Lira

By keşide ÖĞRENCİ Hesapları'na
TAHSİL BOYUNCA
10.000 Liraya kadar Yatılı Okul Ücreti

Son para yatırma tarihi: **10 NİSAN**

EMNİYET SANDIĞI

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

Bütçenizin müsadese
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
ahştracak olan
AKBANK
AİLE TEVEDİATİ
HESAPLARI
her 200 hesaptan 100 üne
96.000 lira ikramiye
isabet ettiren
yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLÜK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37,5 Altı aylığı 19 Lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

SÜNERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden bankadır.

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI

1958
YILINDA

OMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON
405.000
LİRA